

Συνάδελφοι μαζικοποιήστε τα σωματεία σας

ΠΑΝΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ
ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 29 - ΧΡΟΝΟΣ 5ος
ΜΑΡΤΗΣ - ΑΠΡΙΛΗΣ 2002
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ: 0,06 €
ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

1η ΜΑΗ: ΜΕΡΑ ΑΝΕΙΡΗΝΕΥΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 2002

- Για να αποκρούσουμε την επίθεση του κεφαλαίου και των πολιτικών του υπαλλήλων
- Για να ανοίξει ο δρόμος, που θα μας οδηγήσει να πάρουμε ό,τι μας ανήκει στην κοινωνία

ΖΗΤΩ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Το ελπιδοφόρο μήνυμα της απεργίας της 3ης Απρίλη

Δεν υπάγει ανθρώπινα ή μηχανικά κίνηση στην 3 Απρίλη ξεπεράσε κάθε προηγούμενο, ξησανσε πολλούς και διέμεσε όσους πιστεύαν ότι το εγχείρημα θα αποτύχει.

Και, πράγματι, ήταν ένα εγχείρημα με ρίσκο, ωστόσο αναγκαίο και αναποφευκτικό.

Το ταύκο συνδικαλιστικό κίνημα μπροστά στην αντιστασιακή επίθεση της κυβέρνησης, του κεράτρου και του προσηλασμένου «κωνσταντικού διαλόγου» της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ ή έπρεπε να δώσει τα χέρια και να παρακαλέσει τον Πολυζωγόπουλο και την παρέα του να πάρουν απόφαση για κινποποίηση ή έπρεπε να προχωρήσει μπροστά.

Η ελπίση, να παρακάμψει τις ξεπουλημένες πλειοψηφίες της ΓΣΕΕ, δικαιώθηκε πανταχού.

Ετσι, η απόφαση του Πανεργατικού Αγωνιστικού Μετώπου (ΠΑΜΕ), να καλέσει τα Εργατικά Κέντρα της Ομοσπονδίας, τα Σωματεια να πάρουν απόφαση απεργιακή κινποποίηση για τις 3 Απρίλη, το κάλεσμα συνολικά της εργατικής τάξης να παρεμποδίσει τις παραδοσιακές συνδικαλιστικές ηγεσίες να υποταχθούν γύρω από το ΠΑΜΕ και να πάρει στο χέρι της την απεργία, αποκτά χαρακτηριστικά που ξεπερνούν κατά πολύ την απειροχώρα και καθίσταται στο συνδικαλιστικό κίνημα. Ξεπέρασε τη θεωρηματική που δέχεται να μεταδίδουν οι μπουλοπλετίτες δεξιές και αριστερές του συνδικαλιστικού κινήματος και του λαού γενικότερα.

Αυτό είναι το καινούργιο, αυτό είναι το ελπιδοφόρο μήνυμα, που αναμφισβητά, ο αγώνας, η αγωνιστικότητα της κινποποίησης του επιποροζήσαν με νέες ευθύνες.

Για πρώτη φορά τα τελευταία 55 χρόνια, μερικά τμήματα της εργατικής τάξης παρεμποδίζουν τις ξεπουλημένες ηγεσίες της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ και πέρασαν στην επίθεση, στέλνοντας μήνυμα αντίστασης και αγώνα στο κεράτρου, στην εργασία, στην κυβέρνηση και τους άλλους ευκαλοχημένους, αναδεικνύοντας με σαφήνεια ότι μπορείς να εργάζεσαι να οργανώνουν τον αγώνα τους, μπορούν να περασουν την απειπίθεση, μπορούν να έχουν αποτελέσματα, μπορούν να ελπίσουν μόνο με τον ενάμετο τάξο αγώνα.

Επίσης αποκτά Έγχαρησή σημασία το γεγονός ότι η απεργία είχε διαφορετικά ποιοτικά χαρακτηριστικά.

Αυτή η απεργία δεν έγινε με όρους «δημοκρατικών δυνάμεων», δεν έγινε με συμμαχίες που προεβόλανε αλλαγή, δηλαδή θραυστά του καπιταλισμού. Εγινε με όρους «τάξι πόλη» απεργίας, δόθηκαν μπροστά - μπροστά ενάντια τον εργάτη κι αυτός με τον υπάλληλο και παραδίπλα άλλοι απ' τα φταγομεσσία λαϊκά στρώματα σε μαζικές δυναμικές διαδηλώσεις που ξάδωναν πολλούς.

Θυμμένη απ' όλα, να όλα ανεξαιρέτως, τα αστικά και ψευδοεργατικά Μέσα Διαφήμισης, Ενημέρωσης, η απεργία αποσπαστική, σχεδίστηκε, οργανώθηκε, έγινε με διαδικασίες «από κάτω», με το Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο να επιμένει ένα και ξανά ότι οι εργάτες μπορούν, αν οι ίδιοι οργανωθούν και έχουν καθαρό το μέταπο της αντιπαράθεσης, να βρουν μπροστά!

Η επιτυχία αυτής της κινποποίησης δεν ήρθε από το πουθενά.

Είναι το αποτέλεσμα της καθημερινής δουλειάς, πρώτα απ' όλα των μαχητών του ταύκου συνδικαλιστικού κινήματος. Είναι συνέχεια της κατάληξης των υπομονών, της διοκήσης του ΙΚΑ, των δύο μεγαλοπαιρών απεργικών κινποποιήσεων την περσινή ανοστή, της διαδήλωσης μπροστά στο υπουργείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων την πρώτη μέρα του σημερινού διαλόγου της διαδήλωσης μπροστά στα γραφεία της ΓΣΕΕ.

Είναι το αποτέλεσμα της καθημερινής δουλειάς στο γραφείο, στο εργοστάσιο, στα εμπόρικα καταστήματα, στα γυμναστήρια, στα λιμάνια, στην Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη και κάθε γέρο όπου α-

πολογούνται εργαζόμενοι.

Τέλος, είναι το αποτέλεσμα της περιπορήσης των γάρων δουλειάς από τους εκατοντάδες ανειπηρές εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, όπου από την αλήθεια πάρε θέση στις πιέσεις των εργοστασίων.

Ας βάλουν, λοιπόν, καλά στο μυαλό τους όσος έχουν απορροπαστεί από τις διακηρύξεις της απεργίας, να μην είναι οι ίδιοι που σπυροποιούν τον κινποποίηση. Η ιστορία τους είναι γενική, οι κάνουν πως δεν την καταλάβαιναν. Ποτέ οι εργαζόμενοι δε θυμιάσαν τους κωλοπληρομένους καρκοκλήτσιαι του συνδικαλιστικού κινήματος, πάντα έβρισκαν τρόπο να οργανωθούν τον αγώνα τους, να αντισταθούν, να έ-

χουν κατακτήσεις.

Αυτή ήταν η αρχή, αυτό ήταν ένα εγχείρημα που κατέδειξε ότι οι δυνατότητες είναι πολλές, οι δυναμίες της εργατικής τάξης ανεξάντηλες. Δε θα μετάνοιμε, όμως, τις δυνάμεις της επιτυχίας αυτής της απεργίας που έγινε, συνεχίζουμε, δίνουμε τη μάχη για την 1η Απρίλη και την 1η Μάη. Η απονήτη μας πρέπει να είναι δυναμική και στις δύο εποχές απεργίας και όσες άλλες αποφασίσουμε, μέχρι να πάρουν πίσω τα αντιστασιατικά μέτρα, μέχρι να επηρεάσουν το δικό της τάξι μας.

Η 1η Μάη θα πρέπει να είναι μια ισχυρή γιορτή στο στόμα, δε θυμιάσαν τους κωλοπληρομένους καρκοκλήτσιαι της κυβέρνησης και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατικής ελίτ, που λιμνιάσει τα όργανα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Να τι έχουν αρπάξει από τα Ταμεία

Ιδού ποια είναι τα κλεμμένα από τα Ταμεία των εργαζόμενων και τα χρέη του Δημοσίου που δεν αποδίδονται:

- Σε 20 τρισεκατομμύρια - τουλάχιστον - ανερχόταν τα αποθεματικά του ΙΚΑ, που αφαιρέθηκαν κατά τη διάρκεια της Ξέσης 1951-1975.

- Σε 1,3 τρία, οι οφειλές για κοινωνική πολιτική μέχρι το 1988. Αυτό το μέρος «ρυθμιστικό» με επίπλοκο 2% για 15 χρόνια. Όμως, μαζί με τις αποδόσεις, το Πραγματικό χρέος ξεπερνάει τα 3 τρισεκατομμύρια δραχμές. Οι αποπείες για το ΙΚΑ ξεπερνούν το 1,5 τρία.

- Πάνω από 500 δισ. υπολογίζονται τα χρέος για τον ίδιο λόγο από 1989, που δεν έχουν αποδοθεί στο ΙΚΑ.

- Στα 445 δισ. οι οφειλές για την «τριετήρη χρηματοδότηση» μέχρι το 1999, που δεν έχουν αποδοθεί στο ΙΚΑ.

- Την Ξετία 2000-2002, για τον ίδιο λόγο, ακριβώς 240 δισ. δραχμές.

- Για τον ΟΑΕΔ, οι οφειλές για την τριετήρη ανερχόταν στα 134,5 δισ. δραχμές.

- Οι οφειλές προς το ΙΚΑ - TEAM ανερχόταν στα 700 δισεκατομμύρια, μαζί με τις αποδόσεις του τα κεράτρου αυτά σφαιρών, με ορισμένους υπολογισμούς, τα 2 τρισεκατομμύρια.

- Στο 1,2 τρία, οι οφειλές του κράτους στον ΤΕΑΔΗ των δημοσίων υπαλλήλων και μόνο για την περίοδο 1974-2000.

- Οι βεβαιωμένες παγιωμένες οφειλές των εργαζόμενων προς το ΙΚΑ μαζί με τα πρώτσια στο 1,5 τρία, δραχμές.

- Σε 1 τρισεκατομμύριο επίπλοκο η εισεραφορήση των εργοστάσιων.

«ΠΑΝΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ» Όργανο Ομοσπονδίας Οικοδόμων και Συναγών Επαγγελματιών Ελλάδας

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
Ομοσπονδίας Οικοδόμων
και Συναγών Επαγγελματιών Ελλάδας
ΖΗΝΗΟΣ 7-9, 104 31 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 0105243.785

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΣΟΥΛΑΣ

Γρ. Αυξεντίου 12, Α. Κυψέλη

Διευθύνεται από Επιτροπή

Φωτοτυποεισθεσία - Εκτύπωση:

Τυποεκοτική ΑΕ, Λεύκης 134, Κρουσινί Αττικής

Όχι σε δικηγόρους

Συνάδελφοι,

Πολλές φορές απευθυνόμεσος σε δικηγόρους να ζητήματα ασφαλιστικά, εργασιακά κ.ά., που μας απασχολούν. Είναι λάθος. Η πρώτη πίσω που πρέπει να χτυπήσουμε είναι του Σωματειαίου ή της Ομοσπονδίας. Εκεί θα πάρουμε τις πληροφορίες, που μας ενδιαφέρουν, υπεύθυνα και χωρίς να πληρώνουμε δικηγόρους και καμιά φορά και κάποιους άδικοτους στο κερκενείο, που μας βάζουν σε περπίετια.

Αλλαγή διευθύνσεων

Η «ΠΑΝΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ» έχει ταχυμερικά σε όρους υποναλλόρου το Σωματειαίο έχου δώσει τις διευθύνσεις τους. Επειδή όμως πολλές φορές αλλοιώνουμε κατοικία, θα πρέπει να ενημερωθούμε για τη νέα διεύθυνση τα Σωματειαία, ώστε να παίρνουμε την επιμερπεία.

Τα περισσότερα ΜΜΕ θεωρούν ότι οι προτάσεις της κυβέρνησης για την Κοινωνική Ασφάλιση (ΚΑ) συνιστούν μια «μέτρια» μετρούριση.

Επισημαίνουν ότι διασφαλίζουν οι καλύτερες συντάξεις, οι πρωτογενείς αυτοαποδοτήσεις των μετρίων και των απογοητευμένων στα βάρβα και ανθυμινει επαγγέλματα και οι ώριμες προσδοκίες. Ως μόνη δυνατή παρέμβαση βλέπουν, περίπου, την αύξηση του ορίου ηλικίας αυτοαποδοτήσεις στο 65ο έτος. Βέβαια, επισημαίνουν ότι οι προτάσεις είναι ασαφείς.

Η κλίση είναι ότι η κυβέρνηση, ύστερα από την οριστική λάικη κατοχύρωση κατά τον πρόεδρο Γαννίτη, παρουσιάζει τις προτάσεις της σκόμια ασφάλει και θολές. Κυρίαρχια για να δεικνύουν τις ηθικές της ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ να υμνεύονται στον κοινωνικό διάλογο - οπότε, Οστόσο, ο πυρήνας των προτάσεων Γαννίτη παραμένει. Οι κριτές απ' αυτήν αφορούν μειώσεις στις συντάξεις, αύξηση του ορίου ηλικίας αυτοαποδοτήσεων και μετατόπιση της επικουρικής ασφάλισης σε «επαγγελματική» ασφάλισή.

Οι προτάσεις της ευθυγραμμίζονται με τις γνωστές κατευθύνσεις της νεοφιλελεύθερης πολιτικής στον τομέα της ΚΑ, που προωθούν η ΕΕ και οι πολυεθνικές για μείωση της χρηματοδότησης από το κράτος και την εργασία, τη σφικτότητα των κοινωνικών παροχών και τη μεταφορά της ΚΑ στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Παντα επιδίωξη της πολιτικής αυτής είναι η συγκέντρωση του κεφαλαίου, με την αναγκαστική μείωση της τιμής της εργατικής δύναμης, ώστε να εξασφαλιστούν υπερκέρδη στις επιχειρήσεις.

Οι καλύτερες συντάξεις θα διασφαλιστούν «τουλάχιστον στα σημερινά επίπεδα», λέει η κυβέρνηση. Όμως, και η ΝΔ ελέγχε το ίδιο τον οπτασίτη του 1990 και με βάση το Ν 1992/99 οι καλύτερες συντάξεις του ΙΚΑ, από 20 ημερομίσθια ανεξαρτήτως εργασία, το 1990, έχουν πέσει, σε πραγματικές τιμές, στο 15. Μπορεί, δηλαδή, οι αυτοαποδοτούμενοι από 1-1-2003 κι ύστερα να παίρνουν «πονομήνες» τις σημερινές πολύ χαμηλές καλύτερες συντάξεις (115.500 - 128.500 δραχμ.). Κρίσιμιο στοιχείο για τις εργαζόμενες μητέρες είναι ότι όσες θα μπουσν στην αγορά εργασίας από 1-1-2003 θα αυτοαποδοτηθούν στα 65. Επίσης, κρίσιμιο στοιχείο για τα βάρβα και ανθυμινει επαγγέλματα είναι η επανεξέτασή τους. Όσοι παρακολουθούν τα πράγματα της ΚΑ, γνωρίζουν τις επίμονες προσπάθειες του ΠΑΣΟΚ (βλ. άρθρο 22 Ν. 1469/94) και της ΝΔ (βλ. άρθρο 32 Ν. 1902/99), ύστερα από πιάσος του ΣΕΒ, για επανεξέταση των βαρβαν και ανθυμινει επαγγέλματα. Καθώς και της εκτιμήσεις που γίνονται για τον απογοητευτισμικό μέρκι και το 80% των επαγγυμινειών αυτών.

Η αύξηση του ορίου ηλικίας αυτοαποδοτήσης στο 65ο έτος, για άνδρες και γυναίκες, παραβλέπει τη βιολογική αντοχή των εργαζόμενων, της δυσχερέστερης απασχόλησης και της αυθιχής εργασίας.

Αλλά ως εβθύμιο στην πρόταση της κυβέρνησης για αναδιοργάνωση του καθεστώτος αυτοαποδοτήσης που το περασμένο ΜΜΕ την προσηύχον. Η κυβέρνηση ομνμει λέει, με τους προβλήματισμους στην ΕΕ για «αυτοποίηση» του κηρικού πιάσος της ΚΑ και για τη «διεύκλιση» του επικουρικού πιάσος. Ο εργαζόμενος βέβαια, για υμινειροποίηση του πρώτου πιάσος δεν αποτελεί παρά σήμιο οδύμιο. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει προτείνει, για την ΚΑ σύστημα τριών πιάσος, της κύριας συντάξης, της επικουρικής (επαγγελματικής) συντάξης και της προαιρετικής ασφάλισης στις ασφαλιστικές εταιρείες. Η πρόταση, μάλιστα, συνοδεύεται από εβθύμιο για περιορισμό της

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

Χτυπούν τον κορμό του συστήματος

κύριας συντάξης και διεύκλιση της επικουρικής επαγγελματικής και της ασφάλισης στις εταιρείες (βλ. και Ενωσιακή Πρόταση της ΓΣΕΕ - παρουσίαση 29-2-2001).

Οι προτάσεις Γαννίτη (σελ. 6) μιλούν για μετατόπιση της επικουρικής σε «επαγγελματική» ασφάλισή, με συμφωνία εργοδοτών και εργαζόμενων και μετατόπιση μέρους του δημοτικού συστήματος των επικουρικών αυθιχών σε κεφαλαιοποιικό σύστημα. Αντικότ, οι προτάσεις της ΓΣΕΕ μιλούν, επίσης, για ανάπτυξη της επικουρικής επαγγελματικής συντάξης μέσω Συλλογικών Συμφωνιών Εργασίας (ΣΣΕ). Με παράλληλη λειτουργία της κύριας συντάξης με διανεμητικό σύστημα και της επικουρικής ασφάλισης, καθώς και της επικουρικής επαγγελματικής με κεφαλαιοποιικό σύστημα.

ζών άνθησης σε ΗΠΑ, Βρετανία, Αυστραλία, Δανία, Ολλανδία, Ελβετία και άλλες χώρες και έχουν πάρα χαρακτηριστικά υποχρηματικής ασφάλισης, που σκεπτείν μέρους ασφαλιστικών εταιρειών ή χρηματοοικονομικών ιδρυμάτων. Όπως υπολογίζεται, το 25% του ενεργού πληθυσμού της Ευρώπης κληθίτεται από τις επαγγελματικά ταμεία. Όπου αναπτύσσονται σημαντικά δημόσια κύρια ασφάλισα. Τα Ταμεία αυτά οπταίνονται, κατά πρώτο λόγο, στην εύκλιση των χρηματοοικονομικών αγορών και, κατά δεύτερο λόγο, στη χρήση συμπληρωματικών αυθιχών έναντι των πραγματοποιούμενων μειώσεων της κύριας συντάξης, για να ελαφρύνεται η χρηματοδότηση της από το κράτος και τους εργοδοτές.

Και ενώ μιλούν όλα αυτά, η κυβέρνη-

Πολλά από τα υπάρχοντα επικουρικά ταμεία θα οδηγηθούν σε διάλυση και οι συντάξεις των επικουρικών, που ανέρχονται σε 1.100.000, θα κινδυνεύουν να χάσουν μέρος τουλάχιστον από τις συντάξεις τους

Όπως λέει η ΓΣΕΕ, η καθέρωση της επικουρικής «επαγγελματικής» -δε θα υποκαταστήσει πλήρως την επικουρική συντάξη- και, ακόμη, «μπορεί η επικουρική συντάξη να είναι υποχρηματική μόνο για όσους δεν κληθίονται από την επικουρική επαγγελματική (ΓΣΕΕ, Εθνική Συνδιάσκεψη για το Ασφαλιστικό. Ετήσιον πρόεδρο σελ. 7-8). Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση και η ΓΣΕΕ τόσονται, με τις σκόμια βέβαια σασίες προσδοκίες τους, υπέρ της λειτουργίας κεφαλαιοποιικού συστήματος να υπάρχουν επικουρικά ταμεία, καθώς και στο επικουρικό επαγγελματικό που θα συσταθούν.

Από το άλλο μέρος, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προωθεί πρόταση οδήμης, που έχει υμινειβεί βέβαια στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και ήδη συζητείται στο ΕΚΟΦΠΗ, για την ανάπτυξη της επικουρικών επαγγελματικών αυτοαποδοτήσεων προγραμμάτων (Ταμείων). Τα Ταμεία αυτά οπταίνονται με συμφωνία εργοδοτών και εργαζόμενων, συνθήκες ΣΣΕ, έχουν διμερή χρηματοδότηση και λειτουργούν με το κεφαλαιοποιικό σύστημα.

Τα επικουρικά επαγγελματικά ταμεία γυρο-

μα, θα διαπιστωθούν σύντομα.

Ήμερα όλα οι εργαζόμενοι υμινειοτάτοι σε κάποιο επικουρικό ταμείο. Όμως, όταν θα οπταθεί ένα επαγγελματικό επικουρικό, οι ασφαλισμένοι του δε θα εξακολουθήσουν βέβαια να υμινειοτάτοι στο επικουρικό τους Σχίσμα. Εξάλλο, με την υπό έκδοση οδήμια της ΕΕ, πολυεθνικές εταιρείες θα μπουσν να εφαρμόζουν πανευρωπαϊκά επαγγελματικά προγράμματα ασφάλισης, που θα είναι υποχρηματικά. Με την πάροδο του χρόνου θα δομεί, λοιπόν, διάφορες ομάδες εργαζόμενων, συνθήκες με κάποιον μέρους απασχόληση και καλύτερα συντάξεις, με εξάρτηση από την ασφάλισα του ΙΚΑ/ΤΕΜ ή άλλων επικουρικών ταμείων. Αλλοιές, οι κάποιο Ταμείο, ο πού να υπάρχουν επικουρικά, μετατόπιση σε επαγγελματικό και περιλάμβ, όλους τους ασφαλισμένους του, για να δημιουργηθεί κάποιο κεφάλαιο, για να στηριχτεί η λειτουργία κεφαλαιοποιικού συστήματος, οι ασφαλισμένοι των εργαζόμενων ή έστω μέρους θα πρέπει να αποποιηθείται. Σημειώσε δε θα είναι όλες οι ασφαλισμένες διαβίωσης για την πληρωμή των σημερινών αυτοαποδοτήσεων. Είναι φανερό, λοιπόν, ότι πολλά από τα υπάρχοντα επικουρικά ταμεία θα οδηγηθούν σε διάλυση και οι συντάξεις τους επικουρικών, που ανέρχονται σε 1.100.000, θα κινδυνεύουν να χάσουν μέρος τουλάχιστον από τις συντάξεις τους.

Παραμένει της κυβέρνησης διαβιβασμένο, προβλήματισμους και τις εξαρτήσεις από τα μέρτα διάφορων κατηγοριών εργαζόμενων, της μητέρας κ.ά., ότι από τις προτάσεις της δε βιγνώνται οι εργαζόμενοι. Πέρα από το ότι μιλούν για «πρώτη φάση» μέτρων, άλλοι οι μισθοί βιγνώνται βέβαια από την αύξηση του ορίου ηλικίας αυτοαποδοτήσεων. Θα θύμουν στο βάρβα και οι μητέρες και οι απασχολούμενοι από βάρβα και ανθυμινει. Και, βέβαια, θα θύμουν όλοι ανεξάρτητα οι εργαζόμενοι και οι συντάξιμοι με την επιχρηματική αναδιοργάνωση των υπάρχοντων συστημάτων ΚΑ με την απαγωγή των περιβόλων πιάσος και με την υμινειροποίηση της κύριας συντάξης και τη διάλυση της υπάρχουσας επικουρικής ασφάλισης. Με το χτύπημα, δηλαδή, του κορμού του συστήματος ασφάλισης της χώρας μας.

Για το αντισποφιστικό μέτρο της κυβέρνησης έχουν τεράστιες ευθύνες οι ηγνητικές πλάσμοφισίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, που συμμετέχουν στον κοινωνικό διάλογο - οπότε και με τις προτάσεις τους βούθουν «πλάστες» στην κυβέρνηση. Τεράστιες ευθύνες έχει η ΝΔ, η πολιτική της οποίας ταυτίζεται απόλυτα μ' αυτήν της κυβέρνησης και που υπερεβαριάζει για τη λήψη αντισποφιστικών μέτρων. Ευθύνες έχει και ο ΣΥΝ, που έχει σχηματίσει πιασ από τις προτάσεις της ΓΣΕΕ. Αλλάβ, τους συμβουλεύονται οι τοποθετισμους στελεχών του κατ' της ιδιωτικοποίησης της ΚΑ με τις προτάσεις της ΓΣΕΕ για τα επαγγελματικά ταμεία. Για την υπό έκδοση οδήμια της ΕΕ για τα επαγγελματικά ταμεία, οι δέμια.

Η ΚΑ είναι δικαίωμα της εργατικής - λαϊκής οικογένειας και η κησισποπία των λαϊκών οικογενειών απαιτεί ριζικές αλλαγές στο επίπεδο της βέβαιιας και της ομνμειροσύνης, ώστε να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για την αποκόλυση ενός συστήματος ΚΑ, που θα προσέφερε, στο σύνολο του πληθυσμού της χώρας αξιοποιητικές συντάξεις, ανθρωπινει περιβόλα και σπασικές παραδίδες πρόνοιας. Εμυστε κατ' της σπασίμης των αποθεματικών της ΚΑ στο χρηματοοικονομικό τζόγιο και της παραδίδος της επικουρικής ασφάλισης στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Η ΚΑ πρέπει να ογκηθεί στην ευθύνη και κράτος, να είναι κοινωνική, υποχρηματική και κοινωνική και να ανταποκρίνεται στις ομνμειροσες ανάγκες του εργαζόμενου λαού.

Εργατικά ατυχήματα στην οικοδομή

Θεσσαλονίκη

1. Ο συν. Παπαδόπουλος Κων/νος, 50 χρόνων, στις 12/3/2002, βρήκε τραγικό θάνατο, όταν έπεσε από ύψος 4,5 μέτρων, την ώρα που δούλευε ως νεοεργερόμενη πολυκατοικία που βρίσκεται επί της εθνικής οδού Θεσσαλονίκης - Κιλκίς. Ο συνάδελφος είχε ανέβει σε σκαλωσιά για να τοποθετήσει ψυμασσίδες και κάποια στιγμή έχασε την ισορροπία του και έπεσε στο κενό. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, αλλά τα τραυματίωτά του ήταν θανάσιμα και εξημέστησε.

2. Ο συν. ΜΟΜΠΡΙΤΣ Μ., 37 χρόνων, στις 19/3/2002, έπεσε από ύψος έξι (6) μέτρων, εξαιτίας υποχώρησης της στέγης, πάνω στην οποία εργαζόταν, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί στο κεφάλι και το αριστερό πόδι. Το ατύχημα συνέβη στην οδό Γεωργικής Σχολής, στη Θεσσαλονίκη.

3. Ο συν. ΓΙΑΚΟΥΜΠΟΥ ΒΛ., 50 χρόνων, στις 19/3/2002, καταπλάκωσε από χιμάτα μέσα σε φρεσάτο βόθρου 2,10 μέτρων, μετά από υποχώρηση των τοιχωμάτων, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί. Το ατύχημα συνέβη στην οδό Μακρυγιάννη στην Πλαχιά, επί διάρκειας εργασιών που γίνονταν από κατασκευαστική εταιρεία για λογαριασμό της ΕΥΑΘ.

4. Ο συν. ΚΥΡΙΑΖΑΚΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ, 54 χρόνων, στις 28/3/02, σκοτώθηκε, όταν ενώ εργαζόταν σε συνεργείο συντήρησης (ιομάδα γραμμής) των οδωροδρόμων γραμμών του ΟΕΣ επί της οδού Θεσσαλονίκης - Αλεξανδρούπολης, παρουσιάστηκε από μηχανήμα συντήρησης της γραμμής (μπουρζελ). Το ατύχημα αυτό, καθώς και άλλα στην ίδια δουλειά, σφραγίστηκαν στην πλήρη κατάσταση των μέτρων ασφαλείας. Οι ομάδες γραμμής δεν προετοιμάστηκαν πλέον, λόγω του λιγοστού προσωπικού που υπάρχει.

Αθήνα

1. Ο συν. Κότα Αστρίτ, 35 χρόνων, στις 13/3/2002, τραυματίστηκε πολύ σοβαρά όταν έπεσε από ύψος 3,5 μέτρων. Ο συνάδελφος δούλευε στη Β' Εργολαβία, στο Ολυμπιακό Χωριό. Έπεσε, όταν, υιοστατικά πατώντας στον άερα, έγκλωπιον στην εξωτερική πλευρά κολώνας. Η κατάσταση του ήταν πολύ κρίσιμη. Από πληροφορίες του Συνδικατού Οικοδόμων Αθηνών, ο συνάδελφος έχασε την ακοή του και κινδυνεύει να μείνει παράλυτος.

2. Ο συν. ΛΕΝΑΚΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, 57 χρόνων, στις 28 Φεβρ. 2002, τραυματίστηκε θανάσιμα, χτυπημένος στο κεφάλι και το στήθος, όταν έπεσε από αυτοσκάβια σκαλωσιά σε οικοδομή όπου εργαζόταν στην περιοχή της Κηφισιάς (Νεοταύρος 3). Ο συνάδελφος δούλευε με την ειδικότητα του σοβιέρη.

Το ΚΕΠΕΚ Αθηνών (για από τις υπηρεσίες του υπουργείου Εργασίας, ομάδα για την τήρηση των μέτρων ασφαλείας και την αυτoπία σε περίπτωση ατυχημάτων) έμαθε από το αμοιβάτο αστυνομικό τμήμα για το θανατηφόρο, τελικά, περιστατικό δύο μήνες

μετά, δηλαδή, μετά το θάνατο του συνάδελφου στις 28 Μάρτιο.

3. Στις 27/3/02, 29χρονος συνάδελφος σκοτώθηκε από ηλεκτροπληξία στο Μεταβόθρα στις 11 το πρωί. Από πληροφορίες μας, ο κύριος εργάσιος ήταν εργάσιμος καλής μορφώου, τα δε στοιχεία του συνάδελφου παραμένουν άγνωστα. Είναι συχνό το φαινόμενο, που ο υπεύθυνος του ΚΕΠΕΚ Ανατολικής Αττικής δε δίνουν ή δεν έχουν στοιχεία να δώσουν.

4. Ο συν. ΡΑΛΛΗΣ ΑΛΕΚΣΟΣ, 41 χρόνων, σκοτώθηκε, από πληροφορίες μας στις αρχές του Απριλίου, όταν δούλευε για λογαριασμό της τεχνικής εταιρείας «Ευκλείδης» • η οποία εκτέλει έργο μέσα στο στρατόπεδο «ΠΑΛΑΣΚΑ». Ο συνάδελφος άφησε την τελευταία του πνοή, όταν έλασε η «ημιμπα» από πρόβα μπετό και τον χτύπησε. Η έρευνα για την εξεζήκωση των αιτίων του θανατηφόρου ατυχήματος συνεχίζεται, ωστόσο, σύμφωνα με κάποιες πρώτες εκτιμήσεις, σφραγίστηκε σε κακή συντήρηση του μηχανήματος.

Φάρσαλα

Ο συν. ΖΥΓΟΥΡΗΣ ΗΛΙΑΣ, 50 χρόνων, στις 14/3/2002, σκοτώθηκε στην προσπάθειά του να κάνει συντήρηση της οροφής του εργοστασίου, όπου δούλευε. Ο συνάδελφος δούλεσε στο εργοστάσιο επεξεργασίας τσιμέντου «ΑΔΑΕ ΑΕ», που βρίσκεται στο 3ο χιλιόμετρο Φαρσάλων - Μικροβιθών. Ο συνάδελφος ανέβηκε στην οροφή ενός κλαρκ και έκανε συντήρηση της οροφής. Όταν προσέλαβε να κατεβεί, γλιτώρισε και ενεργοποίησε με το πόδι του το μηχανισμό του κλαρκ, με αποτέλεσμα να εγκλωβιστεί ανάμεσα στα υδραυλικά μέρη του μηχανήματος και να τραυματιστεί σοβαρά. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, όπου λίγες ώρες αργότερα εξημέστησε.

Γέφυρα Ρίου - Αντιρρίου

1. Ο συν. ΚΑΡΠΟΥΛΑΣ ΣΠΥΡΟΣ, 44 χρόνων, πατέρας τριών (3) παιδιών, στις 22/3/02 τραυματίστηκε, σε ατύχημα κατά τη διάρκεια της εργασίας του, στο εργοστάσιο της Γεφυρας Ρίου - Αντιρρίου. Το ατύχημα συνέβη στις 8:15 το πρωί, όταν ο συνάδελφος δούλεψε, με την ειδικότητα του οδερ, στην τοποθέτηση οδοστρώματος στην προσέβαση Αντιρρίου και έγινε μετατόπιση της κολώνας από υπερβολικό και μονόπλευρο βάρος.

Κυρίες αιτίες του ατυχήματος ήταν η πίεση των υπευθύνων του τμήματος για μεγαλύτερη παραγωγή εργασίας και η έλλειψη μέτρων προστασίας από τους ίδιους υπευθύνους. Από τμήμα, το περιστατικό δεν είχε χειρισθείς συνέπειες ή αυτούς τους εργαζομένους, αλλά και για τους υπαλλήλους έξι που δούλεαν επί συγκεκριμένης δουλειάς.

2. Στο ίδιο ατύχημα τραυματίστηκε και ο συν. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΘΩΜΑΣ, 55 χρόνων, πατέρας τριών (3) παιδιών. Και ο συνάδελφος δούλεσε στον ίδιο χώρο δουλειάς, με την ίδια ειδικότητα και κάτω από τις ίδιες συνθήκες έγινε το ατύχημα.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Όσοι έχουν μεγάλη ανάγκη δε δικαιούνται σπιτί!

Μόνον από που θεωρούνται από τις τράπεζες «καλοί πελάτες» δικαιούνται επιδότηση από τον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας (ΟΕΚ) των δανείων, που, έτοιμοι αλλά, θα πάρουν από τις τράπεζες. Αυτό είναι το ασφαρές τμήμα που έστειλε η ηγεσία του υπουργείου Εργασίας, παρουσιάζοντας τα νέα προγράμματα του ΟΕΚ. Ενας Οργανισμός, που, προ πολλού, ενώ χρηματοδοτείται από τους εργαζομένους, λειτουργεί για να εξασφαλίσει πελάτες στις ιδιωτικές τράπεζες.

Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις και οι χρηματοδοτήσεις δεν έχουν καμία δυνατότητα να απελευθώσουν τη δική τους κατοικία. Η παρουσία που έκανε ο υπουργός Εργασίας Α. Τζώλας των προγραμμάτων του ΟΕΚ για δανειοδότηση αγοράς κατοικίας, επιδότηση ενσώπιου και κατασκευή εργατικών κατοικιών, δεν σφραγίστηκε καμία αμφιβολία για το πένος αφορούν αυτά τα προγράμματα. Προγράμματα, που αν και χρηματοδοτούνται ουσιαστικά από τις εισφορές των εργαζομένων (μόνον 100 εκατομμύρια ανά έτος δίνονται από τον κρατικό προϋπολογισμό), σε καμία περίπτωση, δεν ανταποκρίνονται στις πραγματικές ανάγκες. Από τα στοιχεία προκύπτει ότι ο ΟΕΚ δε λειτουργεί ως οργανισμός υπέρ των εργαζομένων, αλλά ως ο μοχλός, που εξασφαλίζει στις τράπεζες πελάτες μεσαίων και υψηλών εισοδημάτων.

Το νέο δανειοδοτικό πρόγραμμα για αγορά κατοικίας του ΟΕΚ περιλαμβάνει τέσσερις κατηγορίες δικαιούχων. Στην πρώτη και τη δεύτερη κατηγορία υπάγονται κυρίως τα χιλιάδες εισοδήματα. Η τρίτη κατηγορία απευθύνεται στα μεσαία εισοδήματα. Το ίδιο, ουσιαστικά, συμβαίνει και για τη νέα τέταρτη κατηγορία.

Το πρόγραμμα αυτό αποκλείει εξ ολοκλήρου τους χαμηλόμισθους, γιατί τα ποσά που δίνονται από τον ΟΕΚ είναι πολύ χαμηλά σε σχέση με τις πραγματικές τιμές αγοράς κατοικίας. Για παράδειγμα, σύμφωνα με το πρόγραμμα, ένας έγγαμος εργαζόμενος με ένα παιδί και με εισοδήμα μέχρι 4.000.000 δραχμές δικαιούται να πάρει δάνειο περίπου 20.000.000 δραχμών!!! Με αυτό το ποσό δεν υπάρχει κομμάτι δανειοδότησης αγοράς σπιτιού, που να καλύπτει τις στοιχειώδεις ανάγκες μιας οικογένειας με ένα παιδί. Στην απίθανη περίπτωση που ο εν λόγω εργαζόμενος αποφασίσει να αποκτήσει την υποτιμημένη δυνατότητα που του δίνει ο ΟΕΚ, 285.000 ευρώ θα ελπίσει ο ελπίς. Ο εργαζόμενος παίρνει μισό, στην καλύτερη περίπτωση, το 10% του οφειλόμενου ποσού του σπιτιού που επιδοτεί ο ΟΕΚ και το Ελληνικό Δημόσιο - να καταβάλει ένα μήνα 100.000 δραχμές για τη δόση του δανείου. Με άλλα λόγια, η οικογένεια θα πρέπει με 185.000 δραχμές να καλύψει τα έξοδα της ΑΕΖα να σημειωθεί ότι τα ποσοστά επιδότησης του σπιτιού από τον ΟΕΚ υπήρξαν για την πρώτη και δεύτερη κατηγορία από 1-5%. Ενώ τα ποσοστά επιδότησης σπιτιού των μεσαίων εισοδημάτων - τρίτη κατηγορία - υπήρξαν από 4 μέχρι και 10%!!! Ουσιαστικά, ο ΟΕΚ εξασφαλίζει στις τράπεζες «καλούς πελάτες».

Το 3, α ή αφορά στην επιδότηση ενσώπιου, αρκεί να σημειωθεί ότι για μια τριμελή οικογένεια ο ΟΕΚ δίνει 388.455 δραχμές ετήσιες ή 32.370 δραχμές το μήνα. Το σπλην, που, στην καλύτερη περίπτωση, ένα τριών κοριτσάκια περίπου 120.000 δραχμές το μήνα.

Αναφορικά με την κατασκευή εργατικών κατοικιών, οι υπευθύνους Εργασίας επιχείρησε να παρουσιάσει το σχετικό προϋπολογισμό του ΟΕΚ για το 2002 σύμφωνα, σχεδόν κατά 100%. Υποστηρίζει ότι το συνολικό κομμάτι για το 2001 ήταν 56,2 δισ. δραχμές και για το 2002 101 δισ. δραχμές. Ομως, από τα 101 δισ. δραχμές τα 56,5 δισ. προορίζονται για την κατασκευή του Ολυμπιακού Χωριού, που υποτίθεται ότι θα αποδοθεί στις εργατικές οικογένειες το έτος 2005. Αλλάζει, είναι γνωστό ότι η ετήσια κατασκευή εργατικών κατοικιών μέχρι το τελικό στάδιο απόδοσης τους στους δικαιούχους είναι μια διαδικασία, το λιγότερο, χρονοβόρα.

Οι προϋποθέσεις δανειοδότησης και επιδότησης επιτοκίου από τον ΟΕΚ

Στο δανειοδοτικό πρόγραμμα επιδότησης επιτοκίου συμμετέχουν: 1. Όλοι οι εργαζομένοι αλλοί και συνταξιούχοι ασφαλισμένοι σε Οργανισμό κύριας ασφαλιστικής μισθωτών, από τον οποίο έχουν παρακρατηθεί εισφορές υπέρ του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας, εφόσον πληρούν τις ασφαλιστικές και λοιπές προϋποθέσεις που προβλέπονται στον Κανονισμό του ΟΕΚ.

2. Οι πολύτεκνοι που προστατεύουν 4 παιδιά και πάνω και εφόσον δεν επιθυμούν να συμμετέχουν στο ειδικό πρόγραμμα πολιτικών για τη χορήγηση ατοικού δανείου αγοράς ή ανέγερσης κατοικίας.

Σημείωση: Οι πιο πάνω δικαιούχοι προ-

πει να έχουν επίσης καθαρό οικογενειακό εισόδημα από 6.457 Ευρώ ή 2.200.000 δρχ. και πάνω.

Τρόπος χορήγησης - εξόφληση δανείου:

Τα δάνεια χορηγούνται από στεγαστικά κεφάλαια των τραπεζών και εξοφλούνται σε 15 χρόνια σε μηνιαίες τοκοκραυλικές δόσεις.

Ο ΟΕΚ επιδοτεί το επιτόκιο αυτών των δανείων για 9 χρόνια παράλληλα με το Δημόσιο που επιδοτεί το ίδιο επιτόκιο για 7,5 χρόνια.

Το επιτόκιο επί του οποίου υπολογίζονται οι επιδοτήσεις είναι το εκάστοτε ισχύον κινυαμένο επιτόκιο των τραπε-

ζών για στεγαστικά δάνεια.

Υπολογισμός ύψους επιδοτούμενου δανείου

Με το ισχύον σήμερα (Ιανουάριος 2002) επιτόκιο (5,72%) το ύψος του δανείου υπολογίζεται ως εξής:

- 1. Για οικογενειακό εισόδημα μέχρι 11.738,8 Ευρώ ή 4.000.000 δρχ. πολλαπλασιάζουμε με το συντελεστή 5,027.
- 2. Για το τμήμα του οικογενειακού εισοδήματος πέραν των 4.000.000 δρχ. και μέχρι τα ανώτατα όρια που ορίζονται στην απόφαση του υπουργού Οικονομικών, για τα επιδοτούμενα από το Δημόσιο δάνεια, πολλαπλασιάζουμε με το συντελεστή 3,016.

Π.χ. Για εισόδημα 5.000.000 δρχ. ή 14.673,5 Ευρώ το ύψος του δανείου είναι: (4.000.000 X 5,027) + (1.000.000 X 3,016) = 23.124.000 δρχ. ή 67.862,07 Ευρώ.

Ο δικαιούχοι, με βάση το καθαρό οικογενειακό τους εισόδημα και τον αριθμό των προστατευόμενων παιδιών, εντάσσονται σε μια από τις παρακάτω κατηγορίες και τους χορηγείται το αντίστοιχο ποσοστό επιδότησης στο επιτόκιο.

Οι εργατοϋπάλληλοι δεν πρέπει να διαθέτουν περιουσιακά στοιχεία, ούτε οι ιδιοκτήτες τα προστατευόμενα μέλη της οικογένειάς τους κανά να εξασφαλίσουν τη στέγη τους.

ΠΟΣΟΣΤΑ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗΣ

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ Α'

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ	ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΜΕΧΡΙ	ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ ΟΕΚ %	ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ ΔΗΜΟΣΙΟΥ %
ΑΓΑΜΟΣ	10.271,46 € ή 3.500.000	32	19
ΕΓΓΑΜΟΣ	10.271,46 € ή 3.500.000	33	22
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 1 ΠΑΙΔΙ	11.738,81 € ή 4.000.000	39	31
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 2 ΠΑΙΔΙΑ	13.206,16 € ή 4.500.000	41	36
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 3 ΠΑΙΔΙΑ	14.673,51 € ή 5.000.000	45	40
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 4 ΠΑΙΔΙΑ	17.608,22 € ή 5.000.000	56	44

Για οικ. εισ. πλέον των προσηρών (ή) παιδιών το ποσό προσαρτάται κατά 1.000,00 δρχ. ή 2.934,7 € ανά το ποσοστό επιδότησης προσηρών το ίδιο.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ Β'

Στην κατηγορία αυτή ποσοστά από δέκατο έχουν οικογενειακό εισόδημα που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος της Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ και εφόσον μετά τα ανώτατα όρια εισοδήματος, που θέτει το Έλληικό Δημόσιο για επιδότηση, είναι προσηρών.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ	ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΜΕΧΡΙ	ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ ΟΕΚ %	ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ ΔΗΜΟΣΙΟΥ %
ΑΓΑΜΟΣ	13.206,16 € ή 4.500.000	27	19
ΕΓΓΑΜΟΣ	23.477,62 € ή 8.000.000	28	22
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 1 ΠΑΙΔΙ	28.466,62 € ή 9.700.000	32	31
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 2 ΠΑΙΔΙΑ	32.868,67 € ή 11.200.000	36	36
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 3 ΠΑΙΔΙΑ	36.977,26 € ή 12.800.000	40	40
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 4 ΠΑΙΔΙΑ	39.618,49 € ή 13.500.000	56	44

(ΜΟΝΗ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ)

Στην κατηγορία αυτή ποσοστά από δέκατο έχουν προσηρών οι δικαιούχοι όλων των παραπάνω κατηγοριών με 1 απελευθερωμένο όριο του συντηρητή είναι μικρότερο από το ποσό του δανείου που αναλογεί στο ετήσιο καθαρό οικογενειακό τους εισόδημα.

Σε αυτή την περίπτωση ο ΟΕΚ επιδοτεί το επιτόκιο του δανείου τους, για ποσό όμως δανείου που προκύπτει από το ανώτατο όριο οικογενειακού εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Το ποσό του δανείου που υπερβαίνει αυτό τα όρια δεν επιδοτείται από τον ΟΕΚ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ	ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ	ΑΝΤΙΚ. ΔΕΙΑ ΑΚΙΝΗΤΟΥ ΠΑΝΩ ΑΠΟ	ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ ΟΕΚ %
ΑΓΑΜΟΣ	13.206,16 € ή 4.500.000	77.769,63 € ή 26.500.000	27
ΕΓΓΑΜΟΣ	23.477,62 € ή 8.000.000	77.769,63 € ή 26.500.000	28
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 1 ΠΑΙΔΙ	28.466,62 € ή 9.700.000	108.584,01 € ή 37.000.000	32
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 2 ΠΑΙΔΙΑ	32.868,67 € ή 11.200.000	108.584,01 € ή 37.000.000	36
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 3 ΠΑΙΔΙΑ	36.977,26 € ή 12.800.000	128.126,93 € ή 44.000.000	40
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 4 ΠΑΙΔΙΑ	39.618,49 € ή 13.500.000	128.126,93 € ή 44.000.000	56

Παραδείγματα:

Ετήσιος καθαρός ετήσιος ετήσιος εισόδημα 12.000,00 δρχ.

Το οικογενειακό εισόδημα στο οποίο επιβάλλεται το ποσό δανείου που θα επιδοτήσει ο ΟΕΚ είναι 8.200,00 (προς Δημόσιο) + 8.000,00 X

25% = 10.000,00 δρχ.

Επίδοση ο ΟΕΚ θα του επιδοτήσει το επιτόκιο να ποσό δανείου μέχρι

(4.000.000 X 5,027) + (5.000.000 X 3,016) = 32.204.000 δρχ.

(ΜΟΝΗ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ)

Στην κατηγορία αυτή ποσοστά από δέκατο έχουν προσηρών οι δικαιούχοι όλων των παραπάνω κατηγοριών με 1 απελευθερωμένο όριο του συντηρητή είναι μικρότερο από το ποσό του δανείου που αναλογεί στο ετήσιο καθαρό οικογενειακό τους εισόδημα.

Σε αυτή την περίπτωση θα τους χορηγηθεί όλο το ποσό του δανείου που με βάση το εισόδημα τους δικαιούται ο ΟΕΚ, το οποίο που θα επιδοτήσει μόνο από τον ΟΕΚ, εφόσον το 90% της ετήσιας αξίας του συντηρητή καλύπτει το ποσό του χορηγούμενου δανείου, με το ποσοστό επιδότησης κατά κατηγορία, όπως στον παραπάνω πίνακα.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ	ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ ΟΕΚ %
ΑΓΑΜΟΣ	45
ΕΓΓΑΜΟΣ	46
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 1 ΠΑΙΔΙ	54
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 2 ΠΑΙΔΙΑ	58
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 3 ΠΑΙΔΙΑ	63
ΕΓΓΑΜΟΣ ΜΕ 4 ΠΑΙΔΙΑ	68

Παραδείγματα:
Ετήσιος καθαρός ετήσιος ετήσιος εισόδημα 7.000,00 δρχ.
Το οικογενειακό εισόδημα στο οποίο επιβάλλεται το ποσό δανείου που θα επιδοτήσει ο ΟΕΚ είναι 3.500,00 (προς Δημόσιο) + 3.500,00 X

45% = 1.575,00 δρχ.

Επίδοση ο ΟΕΚ θα του επιδοτήσει το επιτόκιο να ποσό δανείου μέχρι

(4.000.000 X 5,027) + (3.500.000 X 3,016) = 23.124.000 δρχ.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

Εάν υπάρχει περιουσιακό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια εισοδήματος που θέτει το Έλληικό Δημόσιο και για υπερβάρη μέχρι και 25% αυτών.

1η ΜΑΗ, ΜΕΡΑ ΑΝΕΙΡΗΝΕΥΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Οι καπιταλιστές, μπροστά στο κίνητρο του κέρδους, έχουν εξαπολύσει μια πρωτοφανή επίθεση στις κατακτήσεις και στα δικαιώματα των εργαζομένων. Η μακροχρόνη ανεργία, οι τοπικοί πόλεμοι, οι ιμπεριαλιστικές επιθέσεις ενάντια στους λαούς, είναι τα αγαθά που γευόμαστε εκατομμύρια εργαζόμενοι σε όλο τον κόσμο.

Στη χώρα μας, η πολυμορφική επίθεση των αφεντάδων της οικονομίας, που χρίστηκαν και τον πολιτικών τους εκκροστών παίρνει τη μορφή καταγίδας, με στόχο την οριστική υποταγή της εργατικής τάξης και το βίαιο σπράξιμό της στον Κόσμο του κοινωνικού περιθωρίου.

Σήμερα οι εργαζόμενοι καλούμαστε να απαντήσουμε στο πραγματικό πιεστικό δίλημμα της εποχής.

Θα πούμε «ναι» στην αφραιακή κατακτήσεων και δικαιωμάτων μας, θα πούμε «ναι» στη χειρότερηση της θέσης μας, θα πούμε «ναι» στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού, που θέλει σκλάβους εμάς και τα παιδιά μας; Ή θα πούμε το μεγάλο **ΝΑΙ** στο δρόμο της αντίστασης και εναντίωσης στις κυριαρχές επιλογές του κεφαλαίου, με στόχο την ανατροπή της εξουσίας του.

Οι δυνάμεις του κεφαλαίου δεν είναι παντοδύναμες, αν σήμερα αλλιώχουν, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η ΕΡΕ δεν έχει αποκτήσει συνείδηση της δύναμης και του ρόλου της, δεν έχει αφιωνήσει και οργανώσει, στο βαθμό που οι καιροί απαιτούν.

Τώρα, χωρίς καμία καθυστέρηση, χωρίς να χαθεί και άλλος πολιτικός χρόνος, η εργατική τάξη πρέπει να αναλογισθεί τις ευθύνες της και να δημοσιεύσει τις απαραίτητες προϋποθέσεις για να αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση.

Οι δυνατότητες υπάρχουν και κάτι τέτοιο έγινε οφλοφόρο, τόσο στις μεγάλες κινητοποιήσεις της άνοιξης του 2001, όσο και στις κινητοποιήσεις που

Όλοι στο ταξικό προσκλητήριο του σήμερα

- Για να αποκρούσουμε την επίθεση κεφαλαίου και πολιτικών του υπαλλήλων
- Για να ανοίξει ο δρόμος, που θα μας οδηγήσει να πάρουμε ό,τι μας ανήκει στην κοινωνία

σήμερα ξετυλίγουμε και κλιμακώνουμε.

Δεν είναι ανίκητη η πολιτική που υπηρετεί τα μονοπώλια, το μεγάλο κεφάλαιο γενικά, μπορεί να αποκρούσει.

Αρκεί να ξεριζώσουμε τις βρώμικες θεωρίες της ιπποπόδειας, του ατομισμού, της μοιρο-λατρείας, να απελευθερώσουμε τη μεγάλη δύναμη που διαθέτουμε, τη δύναμη της ταξικής πάλης και της συμμαχίας με τα άλλα καταπιεσμένα στρώματα.

Αρκεί να δημοσιοποιήσουμε τις προϋποθέσεις, της πιο έντονης και εκτεταμένης αντιπαράθεσης, που δε θα περιόριζε την πάλη μας στα χαρακτηριστικά της αντίστασης για την υπεράσπιση κατακτήσεων και δικαιωμάτων, αλλά συμπεριλαμβανόμενα κάτω από τη ση-

μεία του Πανεργατικού Αγαντιστικού Μετώπου, μέσα από καθημερινούς πολύμορφους αγώνες, θα κάνει ιμπεριό του ξετύλιγματος, μια με διαρκή ταξικών αγώνων.

Θα δημιουργεί τις προϋποθέσεις να μπει ολόκληρο και μεγαλύτερο τμήματα της εργατικής τάξης στην τροχιά της ανεπιθεσίας, δημιουργώντας τους όρους για το ραγίσμα και στην πορεία το κρέξιμο αυτής της ανατρεπτικής πολιτικής, ανοίγοντας τους δρόμους για θεμελιώδες κατακτήσεις και ριζικές αλλαγές, για να πάρουμε ό,τι μας ανήκει και μας άρτηκον όλα.

Η εργατική τάξη σήμερα δεν πρέπει να ξεστράτίζει στιγμή από το μήνυμα της 1ης ΜΑΗ. Κανείς δεν πρέπει να ξεχνά ότι ειμεις κυ-

λούμε τη ρόδα της ιστορίας προς την προοδό, ό,τι ο αγώνας μας για το τελειωτικό χτύπημα της εξουσίας - που δε θέλουμε να μας εξουσιάζει - με την εδραίωση της δικής μας εξουσίας, θα πρέπει να είναι διαρκής, δυνατός και ασυμβίβαστος.

Σήμερα όλοι μας πρέπει να κατανοήσουμε ότι εδώ είναι η κόλαση, εδώ και ο παράδεισος και ότι για να δραπετεύσουμε από την κόλαση του κεφαλαίου και να περάσουμε στη σοσιαλιστική πολιτεία χρειάζεται διαρκή ανείρνευτος, ταξικός αγώνας.

Τιμάνεις την 1η ΜΑΗ, τιμάνεις τους δολοφονημένους εργάτες του Σικάγου το 1886, του Πειραιά το 1923, του ΜΑΗ της Θεσσαλονίκης το 1936, των 200 της Κίαισα-

ριστής, όλους τους ανώνυμους και επώνυμους ηρώες της τάξης μας,

Δυναμώνουμε την πάλη μας:

Για να μην περάσουν τα αντασφαλιστικά μέτρα, για να αποτύχουν τα σχέδια του κεφαλαίου και των πολιτικών του υπαλλήλων που θέλουν να μας ριξουν στις κατακόμβες του εργασιακού μεσοπίνα, βάζοντας στην αχτίλη το σύνολο των εργατικών, κοινωνικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων, που επιβάλλονται σπασίμα προς σπασίμα, μέσα από πολύχρονη, αιματώδη αγώνες. Δυναμώνουμε την πάλη μας για την πρόοθη και λύση των κλαδικών και γενικότερων εργατικών αιτημάτων. Μπαινώμε αποφασιστικά στους δρόμους των

εργατικών, κοινωνικών αγώνων, με προορισμό τη συγκρότηση του λαϊκού μετώπου ανεπιθεσίας, που πρέπει άμεσα να αναπτύσσεται, κόντρα στο μαύρο μέτωπο κεφαλαίου, κυβέρνησης και συνδοκτών τους.

Δυναμώνουμε τους εθνικούς μας αγώνες, αγώνες για την ανατροπή αυτής της πολιτικής, ενάντια στην Ευρώπη της φτώχειας και της ανεργίας.

Αγωνιζόμαστε για αποδόμηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση, για μια Ευρώπη της ειρήνης, της φιλίας, της ισότητας ανεργίας, της δημοκρατίας, του σοσιαλισμού.

Ενώνουμε τη φωνή μας και τους αγώνες μας με όσους αντιστέκονται στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο, εναντίον στην τυραννία των πολυεθνικών.

Εκφράζουμε ενεργά τη συμπάρασταση και αλληλεγγύη μας στον παλαιστινιακό λαό, που παλεύει για ελευθερία παιδιού, κόντρα στην ιμπεριαλιστική κτηνοδία.

Απαιτούμε:

- Να σταματήσουν οι ιμπεριαλιστικές επιβιώσεις στα Βαλκάνια.

- Κανένας Έλληνας στρατιώτης έξω από τα σύνορα της χώρας.

Ανατεκμαύουμε το ρατσισμό, στον εθνικισμό και την ξενοφοβία.

Εκφράζουμε τη διεθνιστική μας αλληλεγγύη στον περσιανό λαό της Κούβας, στο λαό της Τουρκίας, της Κολομβίας και σε όλους τους λαούς που παλεύουν για ελευθερία και λάλη κυριαρχία.

ΖΗΤΩ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΠΑΛΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΤΑΞΙΚΟ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ του ΣΗΜΕΡΑ.

- Για να σταματήσει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

- Για την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Πώς γεννήθηκε η Εργατική Πρωτομαγιά

Νοέμβριος 1887: Οι συνδικαλιστές Σπάις, Φίστερ, Πάτσον, Έγκελ οδηγούνται στο θάνατο

Την 1η Μην του 1890, ο Φρ. Ένγκελς σημείωσε στον πρόλογο της γερμανικής εκδόσης του Κομμουνιστικού Μανιφέστου: «Σήμερα που γράφω αυτές τις γραμμές, το προλεταριάτο της Ευρώπης και της Αμερικής επιδειρεί τις δυνάμεις του, που για πρώτη φορά κινητοποιούνται σε μια στρατιά, κάτω από μια σημαία και για έναν άμεσο σκοπό: Για το νομοθετικό καθορισμό της κανονικής οχτάωρης εργάσιμης ημέρας, που διακηρύχθηκε σκόρα από το 1866, από το Συνέδριο της διεθνούς της Γενεύης και έναν ύστερα από το Εργατικό Συνέδριο της Παρισιού. Και το θέμα της σημερινής μέρας θα βάλει στους, καταπιεστές και στους ναυαγισμένους όλων των χωρών ότι οι προλεταριατοί όλων των χωρών είναι σήμερα πραγματικά ενωμένοι. Ας ήταν ο Μαρξ πλάι μου να το βίβατε αυτό με το ίδιο του το μάτι!».

Πώς, όμως, έχουμε φτάσει στο σημείο η 1η Μην να γίνει η Παγκόσμια Μέρα των Εργατών;

Η προϊστορία της «Μέρας των Εργατών»

Η «Μέρα των Εργατών» δεν προέκυψε τυχαία και φυσικά, δεν απασχόλησε το εργατικό κίνημα μόνο προς το τέλος του 19ου αιώνα. Στην αρχαιότητα, από στο Μεσαίωνα υπήρχαν, σε διάφορα μέρη του κόσμου, συγκεκριμένες ημέρες, κατά τις οποίες τιμούσαν η χειρωνακτική εργασία. Αργότερα, κατά τη Γαλλική Επανάσταση, ορίστηκε μια ειδική μέρα το Σεπτέμβριο που θεωρούνταν εργατική αγία, ενώ στις Ηνωμένες Πολιτείες από τη δεκαετία του 1790 άρχισε να γιορταζόταν η 4η Ιουλιά κάθε έτος ως η μέρα που οι εργάτες, και οι καταπιεσμένοι δεσφικόνους του δικαίου τους. Η παράδοση αυτή, να γιορταζόταν η 4η Ιουλιά ως μέρα των εργατών, κράτησε στις Ηνωμένες Πολιτείες μέχρι τη δεκαετία του 1880 και στη συνέχεια επικρατούσε από την «Μέρα της Ενοχής» - που γιορταζόταν την πρώτη δευτέρα του Σεπτεμβρίου κάθε έτους - και από την Πρωτομαγιά.

Η «Μέρα των Εργατών» γενικά, και ειδικότερα η Πρωτομαγιά, έχει συνδεθεί πρωταίτια με τον αγώνα της εργατικής τάξης για πραγματική μείωση του χρόνου εργασίας, και μάλιστα σε διεθνές επίπεδο, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι και το ίδιο αίτημα που κατά καιρούς έβαζε και βάζει το εργατικό κίνημα αυτή τη μέρα δεν έχουν το δικό τους ειδικό βάρος στον τομέο αγώνα που διεξάγει.

Στις αρχές του 19ου αιώνα, ο χρόνος εργασίας στις βιομηχανίες του τότε ανεπτυγμένου κόσμου έφτανε τις 12 και 14 ώρες ημερησίως, ενώ κατά την περίοδο των Ναπολεόντειων Πολέμων ανέβαινε κατά 4 έως 6 ώρες επιπλέον. Έτσι, στις Ηνωμένες Πολιτείες από τη δεκαετία του 1790 άρχισαν οι πρώτοι εργατικοί αγώνες για την καθιέρωση της δεκάωρης εργασίας με πρόδηλη πληρωμή για τις υπερωρίες. Η πάλη για το θέμα αυτό υπήρξε αρκετά σκληρή κατά το σύνηθες χρόνο και μόνο κατά το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα κατορθώθηκε να γίνει το δεκάωρο η κανονική εργάσιμη μέρα για τους περισσότερους ειδικευμένους Αμερικανούς τεχνίτες. Για την πλειοψηφία των εργατών, όμως, το πρόβλημα παρέμεινε και γύρω στο 1860 οι ώρες εργασίας μειώθηκαν στις 11.

Το Οχτάωρο

Το αίτημα για οχτάωρη εργασία διατυπώθηκε για πρώτη φορά στην Αγγλία το 1829 από την «Εθνική Ένωση για την Προστασία της Εργασίας» και εφαρμόστηκε στην Ασκωτία της Βικτωρίας την 21η Απριλίου του 1856. Οραματίστη για το Οχτάωρο άρχισαν να εκφράζονται και στις Ηνωμένες Πολιτείες από το 1829, ενώ το πρώτο σημαντικό βήμα για την εξεργάση του οχτάωρου κινήμα των ΗΠΑ άρχισε να το παίρνει

από το 1863. Μετά όμως από τον αμερικανικό εμφύλιο πόλεμο (1861-1865), ο αγώνας για την οχτάωρη εργάσιμη μέρα πήρε εκρηκτικές διαστάσεις. Γράφει ο Μαρξ χαρακτηριστικά: «Ο πρώτος καρπός του εμφύλιου πολέμου ήταν η ζύμωση για το οχτάωρο, που με ταχίτηα αμνημονιακή προχάραξη από τον Ατλαντικό έως τον Ειρηνικό Ωκεανό, από τη Νέα Αγγλία έως την Καλιφόρνια. Το πονερατικό συνέδριο της Βάλτιμωρς (16 Αυγούστου 1866) διακηρύχισε: "Η πρώτη και μεγάλη απαίτηση της σημερινής εποχής για ν' απελευθερωθεί η εργασία αυτή της χώρας από την καταπιεστική σκλαβιά είναι η εκδοσί ενός νόμου, που θα καθορίζει ότι το θυρω θ' αποτελεί την κανονική εργάσιμη ημέρα ο όλες τις πολιτείες της αμερικανικής Ένωσης. Είμαστε αποφασισμένοι να καταβάλουμε όλες μας τις δυνάμεις, ώστε να πετύχουμε αυτό το ένδοξο αποτέλεσμα» (Κ. Μαρξ, «Το κεφάλαιο», Εκδόσεις ΣΕ, τόμος πρώτος, σελ. 314-315).

Το αίτημα του οχτάωρου - καθώς και άλλα εργατικά αιτήματα - αποδέχτηκε και η διεθνής Ένωση Εργατών (Πρώτη Διεθνή), η οποία, στο συνέδριό της στη Γενεύη το Σεπτέμβριο του 1866, πήρε την εξής απόφαση: «Η μείωση των ωρών εργασίας οφείλει να είναι το πρώτο βήμα προς τη χειραφέτηση του εργάτη. Και στην 1η Οκτωβρίου εργάσιμη πρέπει να θεωρηθεί οποιαδήποτε και η μικτερίνη εργασία να επιτρέπεται μόνο εξαιρετικώς» (Κανονισμολογικό και Πολιτικών Λεξικόν της εφημερίδας «Ανεξάρτητος», λήμμα «Οκτωβριος» κ.ά.). Έτσι, το αίτημα του οχτάωρου έγινε αίτημα του παγκόσμιου προλεταριάτου. Όμως, ο αγώνας για την κατάκτηση του στις Ηνωμένες Πολιτείες έμελλε να αποστείλει την ατρία για την καθιέρωση της Πρωτομαγιάς ως Παγκόσμιας Μέρας των Εργατών.

Ανταρσιακή ατρία για την 1η Μην 1891

Η Πρωτομαγιά του 1886

Όπως προαναφέραμε, μετά τον αμερικανικό εμφύλιο, η πάλη για το οχτάωρο πήρε εκρηκτικές διαστάσεις στις ΗΠΑ. Σε πολλές πολιτείες, έγινε δυνατή ακόμη και η νομοθετική κατοχύρωση, αλλά ο νόμος που θεσπιζόταν περιέκρινε πολλά «παροδωρικά», τα οποία και εξορισμού αν ερμηνεύον για να ανδρύνουν το χρόνο εργασίας κατά πως ήθελαν, γεγονός που συνάντησε την αντίδραση των εργατών.

Το 1884, στο συνέδριό της, η νεοσύστατη, τότε, Αμερικανική Ομοσπονδία Εργασίας αποφάσισε ότι η 1η Μην του 1886 θα είναι ημέρα ενός εκτεταμένου απεργιακού αγώνα των εργατών με σκοπό την καθιέρωση του οχτάωρου. Την απόφαση εκείνη την πήρε στα χέρια της η ίδια η εργατική τάξη των Ηνωμένων Πολιτειών και την έλαβε πράξη. Είχε δημιουργηθεί μάλιστα κι ένα τραγούδι για το οχτάωρο, το οποίο ομοιογενή μορφή στο εξής συνθήμα:

«Οκτώ ώρες για εργασία, οκτώ ώρες για ανάπαυση κι οκτώ ώρες για ό,τι θέλουμε».

Στην πρωτομαγιάτικη απεργία του 1886 στις ΗΠΑ γύρω στο μισό εκατομμύριο εργάτες παράτησαν τη δουλειά τους και συνενώθηκαν στους δρόμους του αγώνα. Σημαντικές μεγάλες, αλλά και στις μικρές πόλεις και χωριά, έπικεντρω όμως τον αγώνα αναδιητήση το Χικόγυ, με 400.000 διαδηλωτές να έχουν κατακλύσει την πόλη. Ηταν δε, τόσο μεγάλη και τόσο επιβλητική η κινητηριότητα, που οι καταπιεστές φόβησαν πως έπρεπε να επιβληθούν δυναμικά. Έτσι, στις 3 Μην, η αστυνομία πυροβόλησε εν ψυχρώ εναντίον εργατών που διαδηλώναν - κατά των απεργιστών - έξω από το εργοστάσιο θεριστικών μηχανών «Μακ Κάρμικ», δολοφονώντας εν ψυχρώ 4 διαδηλωτές και τραυματίζοντας αρκετούς. Την επόμενη, 4 Μην, στην η εργατική τάξη του Χικόγυ πραγματοποίησε διαδηλώσει διαμαρτυρίας στο Χέιμστροκ, προβάλλοντες έμπροσθεν βάρβα σκατονόματα έναντι και τραυματίζοντας πάνω από 70 αστυνομικούς. Το αποτέλεσμα ήταν η αστυνομία να στρέψει το όπλο εναντίον των πλήθους, προκαλώντας πληθώρα τραυματίων και τούλάχιστον ένα νεκρό, ενώ τις επόμενες μέρες πέθαναν άλλοι έξι τραυματίες αστυνομικοί που ο θάνατός τους ήταν συνέπεια τραυματισμών που υπερέστησαν από τους οδύσμοτους πυροβολισμούς των συνάδελφών τους.

Η, από κάθε άποψη, τραγωδία του Χέιμστροκ έδωσε την ευκαιρία στο αστικό κράτος να προχωρήσει σε ουλήσεις εργατών ηγέτων. Συνελκόμενοι, συνελήφθησαν και οδήγηθηκαν σε σκληνοπένητη δική οχτώ ανθρώπων, που είτε δε βρίσκονταν στην πλειοψηφία του Χέιμστροκ όταν ριχτήκε η βόμβα είτε δεν ήταν οι θύα, άμμερο η άμμερο, να έχουν την παρομοική εμπλοκή ο αυτήν την υπόθεση. Τελικά, από τους 8, ο Πάτσον, Σπένος, Φίστερ και Έγκελ αποκαταγγίτηκαν στις 11 Νοεμβρίου 1887, ο Άλμκ βράθηκε νεκρός στο κελί του και οι Μπιπ, Στάμμ και Φίνλετν καταδικάστηκαν σε πολλά χρόνια κατονομαστικά έργα. (Ουίλ. Φόστερ: «Ιστορία του Παγκόσμιου Συνδικαλιστικού Κινήματος», τόμος Α, σελ. 144-145).

Η πρωτομαγιάτικη, όμως, απεργία του 1886 δεν πήγε χαμένη. Είχε ως αποτέλεσμα 185.000 εργάτες να μειώσουν το χρόνο εργασίας του από τις 12 στις 10 και 9 ώρες. Σε πολλές, επίσης, περιοχές κερδήθηκε η ημερομηνία του Σεβάρτου, ενώ αρκετές βιομηχανίες σταμάτησαν την κυριακάτικη εργασία. Ηταν, επομένως, κάτι παραπάνω από φυσιολογική εξέλιξη, να ανακηρυχθεί η Πρωτομαγιά ως η Παγκόσμια Μέρα της Εργατικής Τάξης.

Αξιος ηγέτης της

Ασύνορη η θλιψη σύντροφε/ του χαμού σου./ Παγκόσμιο το μίσος κι η οργή/ στους φονιάδες... Μα εμείς δεν κλάιμε!/ Κάνουμε τη δύναμη και τα δάκρυά μας/ και τον πόνο μας όρκο!/ Κι ορκιζόμαστε σύντροφε!/ Τη θηλιά που σου πέρασαν/ ν' ανοίξουμε πιότερο μεις/ ως εκεί που φτάνει/ να χωρέσει και να πνίξει/ τους δήμιους που σ' έπνιξαν.

- Τη θέση π' άρρηξες στο χαράκωμα/ in την πάρομο μεις/ ο χιλιιάδες προλετάριοι της Ελλάδας./ Το θάνατό σου σύντροφε/ να τον κάνουμε φλόμπουρο της Νίκης/ ο θάνατός σου να γίνει σπόρος/ να βαλίστησει μεμιάς/ η Μεραχία των προλεταρίων!!!

Σ. Μαυρογιαννος

Ηταν 22 Φεβρουαρίου του 1949, όταν ανακοινώθηκε από τις αρχές του μοναρχοφασιστικού καθεστώτος των Αθηνών πως ο ηγέτης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος της Ελλάδας, ο κομμουνιστής γενικός γραμματέας της ΓΣΕΕ Μ. Παπαρήγας, είχε περάσει τα σύνορα της ζωής με το θάνατο. Η επίσημη έκδοχή ήταν πως ο εκλιπών «αυτοκτονήσαστο» και, του, χρησιμοποιώντας τη ζώνη της πιτζάμας του Κανεβας δεν πιστεύει τη συγκεκριμένη έκδοχή. Ούτε αυτοί που γνώριζαν τον Παπαρήγα και ήξεραν το ακατάβλητο αγωνιστικό του φρόνημα, αλλά ούτε κι εκείνοι που δεν είχαν την τύχη να τον συναντήσουν κάποια στιγμή στη ζωή τους, αλλά είχαν πληροφορηθεί για τη δράση του. Αλλά, οι ακνοβηθέντες αυτοκτονίες ήταν κλασική μέθοδος της Ασφάλειας για την εξόντωση των λαϊκών αγωνιστών, ιδιαίτερα σε κείνες τις βάρβαρες

συνθήκες του εμφυλίου πολέμου.

Το ΚΚΕ μιλά για δολοφονία

Την έκδοχή της αυτοκτονίας δεν την πιστεύει ούτε το ΚΚΕ, η ηγεσία του οποίου γνώριζε πολύ καλά ποιος ήταν ο Παπαρήγας, ποιος ήταν η διαπαιδαγώγησή του και, φυσικά, ποιος ήταν ο αγώνας του, που πιστοποιούσαν πως δεν έπρεπε για άνθρωπο απ' αυτούς που το διπλάνουν μπροστά στις δυσκολίες και το «βάζουν κάτω». Ετσι, με ένα άρθρο του Γιαννη Ιωαννίδη, μέλους του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, που δημοσιεύτηκε στο τεύχος Μαρτίου 1949 του περιοδικού «Δημοκρατικός Στρατός», το ΚΚΕ δεν άφησε τίποτα όρθιο από αυτήν τη βρώμικη και ασοκραντική φιλολογία περί αυτοκτονίας.

«Άφισμα να φανεί - έγραψε μεταξύ άλλων ο Γ. Ιωαννίδης - πως ο Παπαρήγας αυτοκτόνησε την παραμονή της δικής του,

Ο αστικός Τύπος της εποχής, που ακολουθεί την άσκηση του μοναρχοφασιστικού καθεστώτος για τη δολοφονία του Μ. Παπαρήγα

για να γίνει πιστευτό ότι δεν είχε την τόλη να αντιμετωπίσει το δικαστήριο. Φυσικά, πιο βλακώδης δικαιολογία δε θα μπορούσε να βρεθεί. Οι οργανωτές και εκτελεστές της δολοφονίας του Παπαρήγα δεν πήραν υπόψη τους, κάτι

που αυτοί δεν είναι σε θέση να το καταλάβουν και το νιώσουν. Κι ούτε το κάτι είναι οι πραγματικοί κομμουνιστές δεν αυτοκτόνησαν ποτέ, μα παλεύουν ενάντια σε οποιαδήποτε δυσκολία, αντίδραση, κίνδυνο, μέχρι το τέλος και προ-

τιμω να πέσουν μαχόμενοι, παρά να παραδοθούν στον ταξικό εχθρό είτε ν' αυτοκτονήσουν, και ο Παπαρήγας ήτανε πραγματικός κομμουνιστής, υποβλητικός, άφοβος και αλιγιστός μαχητής, πιστός και αφοσιωμένος αγωνιστής

στην υπόθεση της εργατικής τάξης και του λαού. Και δεν ήταν δυνατό ποτέ ούτε να σκεφθεί ν' αυτοκτονήσει.

Τι είχε να φοβηθεί ο Παπαρήγας απ' τη δική αυτή; Μήπως την καταδική του σε θάνατο; Μα, ο Παπαρήγας ήξερε πολύ καλά πως ο θάνατός του με μια καταδική απ' τα στρατοδικεία των εχθρών του λαού είναι ο πιο ενθιμος και παλικουριστός θάνατος, παρά μια αυτοκτονία. Και ποτέ δε θα δολιχτείε μπροστά στον τέτοιο θάνατο.

Δεν μπορούν, λοιπόν, να εγκλημάται οι Αθηνάς και τ' αρενικά τους, οι Αμερικανοί, να ξεγελάσουν κανένα. Και το εγκλήμα τους δεν μπορούν να το κρυφούν, να αν ακόμα τη σκνοβόρα της 'αυτοκτονίας' την έκαμαν πιο μαστορική.

Εκείνος λοιπόν που είχε πορεύσει αυθερο να μην παρουσιαστεί ο Παπαρήγας στο δικαστήριο, δεν ήταν ο Παπαρήγας, μα ο Αμερικάνος καταχτητής και η ψευτοκυβέρνηση της Αθηνάς...

Οι Αμερικανοί και η ψευτοκυβέρνηση της Αθηνάς δεν ήθελαν οποιαδήποτε να εμφανιστεί ο Παπαρήγας στο δικαστήριο, γιατί ήξεραν πως στο όνομα της εργατικής τάξης και σ' ολόκληρο του ελληνικού λαού, θα βρονονήσαστο στα πέλας του κόσμου το αυλικό «κατηγορη» που να απαιτή όργιο που γίνεται στην Ελλάδα από τότε που οι Αμερικανοί πάτησαν το καταραμένο πόδι τους στην Ελλάδα και έγιναν αφέντες της, για το φθινόλογο λαϊκό αίμα που χύνεται για το τόσα δεινά, τα βασάνια και την κατάντια του λαού μας, που είναι αποτέλεσμα της εφαρμογής στη ζωή του δήμοτατος Τρούμαν.

Οι Αμερικανοί και η ψευτοκυβέρνηση του Σοφολίδη δεν ήθελαν, ακόμα, να παρουσιαστεί ο Παπαρήγας στο δικαστήριο, για δεν ηταν τόσο εύκολο και τόσο ανοητό να βγάλουν από βρώμικη καταδική του. Ο Παπαρήγας ήταν ο νόμιμος και εκλεγμένος ηγέτης της εργατικής τάξης της

ΙΑΠΑΡΗΓΑΣ

εργατικής τάξης

χώρα. Μια κατοχή του ως θάνατο, χωρίς στοιχεία, όπως γίνεται με όλους τους άλλους αγωνιστές του λαού, θα έσβηκε όλο τον κόσμο και στην Ελλάδα και σε εξωτερικό. Και σήμερα το διεθνές κλίμα δεν είναι τόσο ευνοϊκό για ένα τέτοιο ξεσκεπάσμα και ξεσηκώμα ενάντια στους Αμερικανούς και τον προσαυθενόμενο του μοναρχοφασισμού.

Και γι' αυτό προτίμησαν να τον δολοφονήσουν προτού γίνει η δική του και ν' απαλλαγούν κατά τον ενδυνάτοστο τρόπο από έναν τόσο επικίνδυνο όξιο υπορροπήσι των λαϊκών συμφερόντων».

Όπως η αποκαλύφθηκε μερικά χρόνια ανώτερα, στη μετεμπίλοπολεμική περίοδο, ο Μ. Παπαρήγας εξοντώθηκε με άγριο και συστηματικό τρόπο, αφού οι δήμιοι του φρόνταζαν να του βάζουν στο φαντάζι δόσεις από κάποιο είδος δηλητηρίου. Ας θυμώ, όμως, με περισσότερες λεπτομέρειες τη ζωή και τη δράση του Μ. Παπαρήγα.

Ασπρινοί της στα ιδανικά της εργατικής τάξης

Ο Μίητος Παπαρήγας γεννήθηκε στο Βόλο το 1896 από φτωχή οικογένεια. Ο πατέρας του, φτωχός επαγγελματίας, μόλις μετά βίας κάθαρνε να βγάλει τα απαραίτητα για να αναθάρσει τα τέκνα παιδιά του. Ετσι, ο Μίητος αναγκάστηκε να σταματήσει το σχολείο από τη δεύτερη τάξη του σχολαρχείου και να στραφεί στη βιοπάλη για να εξασφαλίσει το ωμώι του. Ήταν ηλικία 14 χρόνων έγινε ασθεράς, γνωρίζοντας από πρώτο χέρι τη ζωή του εργατή κι αυτή του επαητή με την εργατική τάξη αγράναως ναρσι τη πολιτική του πορεία. Προς μέρος στα «επιστρατικό» του Βόλου, ένα κίνημα που εξεφράζε τις αντιπολεμικές διαθέσεις των φτωχών κι αγρότες όταν υπερέσει η βία της θείας του στο ναυτικό μοιραζέ αντιπολεμικές

Ο στρατηγός Βαν Φλιτ, διοικητής της Αμερικανικής Στρατιωτικής Συμβουλευτικής και Προγραμματικής Ομάδας, ήθελε στην Αθήνα με σκοπό να βοηθήσει τις κεντρώικες δυνάμεις να συντηρήσουν το Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας, όσο το δυνατό γρηγορότερα, μέσα στα 1948

σοσιαλιστικές προκρούξεις που του έδινε η οργάνωση του ΣΕΚΕ.

Στο οργανωμένα μαζικό κίνημα μπήκε το 1919, όπου γίνεται μέλος του Σωματίου Ξυλοειρών Βόλου. Το 1922, όταν επιστρέφει στο Βόλο μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, οργανώνει το κίνημα των παλαιών πολεμιστών επί Μαγνησίας και γίνεται γραμματέας του Συνδέσμου τους. Το 1924 εκλέγεται γραμματέας του Σωματίου Μεταλλουργών Βόλου, το 1927 εκλέγεται γραμματέας του Πανεργατικού Κέντρου της πόλης, το 1928 εκλέγεται στο πενταμελές γραφείο των εργατικών οργανώσεων που εδωκερίστηκαν από τη ΓΣΕΕ και το 1929, στο ιδρυτικό συνέδριο της Ενωτικής ΓΣΕΕ, εκλέγεται στην Εκτελεστική Επιτροπή και στη Γραμματεία της. Μετά την απελευθέρωση από τους Γερμανούς, εκλέχτηκε πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Βόλου και στο Βο Συνεδρίαση της ΓΣΕΕ, το 1946, αναδείχτηκε στη θέση του γενικού γραμματέα της κορυφαίας αυτής εργατικής συνδικαλιστικής οργάνωσης της χώρας.

Στο ΚΚΕ ο Μίητος Παπαρήγας οργανώθηκε τον Οκτώβριο του 1922. Στο 3ο τακτικό συνέδριο του Κόμματος, στα 1926, εκλέχτηκε μέλος της ΚΕ και μετά το 4ο Συνέδριο, το Δεκέμβριο του 1928, μέλος του

Πολιτικού Γραφείου για να καθοδηγήσει την Οργάνωση της Πελοποννήσου. Ακολούθησε η Μεταξική Δικτατορία και ο Παπαρήγας δεν ξεναβήκε από τη φυλακή, παρά μόνο μετά από 8 χρόνια. Εμεινε τρία χρόνια στην απομόνωση στις φυλακές της Κέρκυρας, κατόπιν στάλθηκε στην Κίμωλο και μετά στην Ακροναυπλία.

Μετά την κατάρευση του αβθανικού μετώπου, οι «ελληνικές» αρχές τον παρέδωσαν, όπως και άλλους κρατούμενους κομμουνιστές, στους κατακτητές. Το 1944, όταν βρισκόταν στο Καΐδρι, κατάφερε, με τη βοήθεια του Κόμματος, να δραστηρευτεί, και μέχρι την απελευθέρωση διαμένει στην Αθήνα. Στη συνέχεια, στάλθηκε στο Βόλο, όπου και έμεινε ως το Μάρτιο του 1946.

Καταξιωμένος στο εργατικό κίνημα

Στο Βο Συνέδριο της ΓΣΕΕ (Μάρτης 1946), πήρε μέρος ως αντιπροσωπεία των εργατών του Βόλου και εκλέχτηκε γενικός γραμματέας της Γενικής Συνομοσπονδίας.

Τον Ιούλιο του 1947, στα μεγάλα αντιλαϊκά πογκρόμ που έγιναν στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας κατ' εντολή των Αμερικανών, ο Παπαρήγας ξαναπέστηκε και στάλθηκε ξανά στην Κίμωλο. Το Δεκέμβριο όμως της ίδιας χρονιάς, κατάφερε να δραστηρευτεί και επέστρεψε στην πατρίδα, όπου και διαίλεσε με συνθήκες βαρίας παρανομίας. Τον ξαναπέσαν το καλοκαίρι του 1948, τον έκλεισαν στα μπουντρούμια της Ασφάλειας, όπου και τον δολοφόνησαν το Φλεβάρη του 1949. Η εργατική τάξη έχασε έναν άξιο ηγέτη της και το ΚΚΕ ένα από τα καλύτερα παιδιά του.

Την αξία του την παραδέχτηκαν όλοι όσοι τον γνώρισαν. Κι όσοι απ' αυτόν ήταν πάντα σπασακτικοί, αλλά και ορισμοί ταυτόχρονα, όπως ταξινόμησε στη μεγάλη προλεταριακή φυ-

Ο Μίητος Παπαρήγας

οσημώνα του.

Πολύ ενδιαφέροντα είναι και αναφορές για την προσωπικότητα του Μ. Παπαρήγα ο Βάσος Πετριδής σ' ένα άρθρο του, δημοσιευμένο στο Περιοδικό του ΚΚΕ «Νέος Κόσμος», το 1966. «Ηταν - γράφει - ένας σύντροφος με πολύπλευρες ικανότητες και υψηλές αξίες. Από τους θαλασσοκύκλους του κόμματός μας, ήταν σοβαρός, μετρημένος, ασπαστικός και λιγώμαλτος. Ακέραιος και με ήθος. Ήταν κομμουνιστής, τον χαρακτήριζε η προσωπική παλκαρία, η ολική προσοχή στην υποθεση της εργατικής τάξης, η αδιαλλαξία απέναντι στον τοξικό εχθρό. Ήταν ηγετικό στέλεχος του διεκρινε το πρακτικό πνεύμα, συγκροτημένη σκέψη, οργανωτικότητα, ικανότητα να ξεχωρίζει κάθε φορά το βασικό στην κάθε κατάσταση. Ήταν συνδικαλιστικό ηγέτη - η προσπάθεια να πραγματοποιηθεί μια όσο το δυνατόν καλύτερη ενότητα της εργατικής τάξης, την οποία έβλεπε σαν το αποφασιστικό όπλο για την επιτυχία

της πόλης των εργαζομένων.

Από μαρτυρίες που υπάρχουν στο δίσταμμα του Εμφυλίου που ήταν παρόντος ο Μ. Παπαρήγας, έγραφε μια υπομνήσια για τα οργανωτικά προβλήματα του συνδικαλισμού στο καθεστώς της Λαϊκής Δημοκρατίας στην Ελλάδα. Επίσης είχε γράψει ένα σχέδιο Καταστατικού της ΓΣΕΕ και ένα «Σχέδιο για την ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος» της χώρας μας. Οπως γράφει ο Β. Πετριδής - που πιθανόν είχε δει το αρχείο - το χειρόγραφο της τελευταίας ημετελής αυτής μπιροσρίας σταματάει στο σημείο που γράφεται ο τίτλος του κεφαλαίου «Η δράση των ρεωρισμάτων των πρακτορών».

Ο Μίητος Παπαρήγας έφυγε πρόωρα, μαρτυρικά, αλλά παλικαρία από τη ζωή. Το πρόσωπό του, όμως, άφησε ανεπίτλητα παθήσει στους δρόμους της πατρίδας. Οι νεότερες γενιές αγωνιστών έχουν πολλά να μάθουν από την κληρονομία που τους άφησε.

ΦΡΙΝΤΡΙΧ ΕΝΓΚΕΛΣ

Δίκαιος μισθός για δίκαιη εργάσιμη ημέρα

Αυτό ήταν το σύνθημα του αγγλικού εργατικού κινήματος στη διάρκεια των τελευταίων πενήντα χρόνων. Αυτό το σύνθημα προσέφερε καλή υπηρεσία την περίοδο της ανόδου των τρεν-βυσίων, ύστερα από την κατάρρευση, το 1824, των αιχρών νόμων για τις ενώσεις. Προσέφερε ακόμα καλύτερη υπηρεσία την περίοδο του δοξαζμένου Χαρτιστικού Κινήματος, όταν οι Άγγλοι εργάτες πορεύονταν επικεφαλής της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης. Αλλά τα χρόνια αλλάζουν και πολλά απ' αυτά, που ήταν καλά και αναγκαία πριν 50, ακόμα και 30 χρόνια, τώρα παλιώσαν και θα είναι εξ ολοκλήρου άδεια. Μήπως αυτό σχετίζεται και με το συγκεκριμένο παλιό, καδιερωμένο σύνθημα;

Δίκαιος μισθός για δίκαιη εργάσιμη ημέρα; Αλλά τι σημαίνει δίκαιος μισθός και τι σημαίνει δίκαιη εργάσιμη ημέρα; Πώς αυτά προσδιορίζονται μέσα από τους όρους, στους οποίους ζει και αναπτύσσεται η σημερινή κοινωνία; Για ν' απαντήσουμε σ' αυτό το ερώτημα, πρέπει ν' απεικονίσουμε, όχι στην επιστήμη της Ηθικής ή του Δίκαιου και ούτε στα αισθήματα περί ανθρώπιμο, δικαιοσύνης, ακόμα και της ευσταλγίας. Γιατί αυτό που είναι δίκαιο, από την άποψη της ηθικής ή ακόμα και του δικαίου, μπορεί ν' αποδειχτεί μακριά από τη δικαιοσύνη σε κοινωνικό επίπεδο. Η κοινωνική δικαιοσύνη ή η οίκια, ορίζονται μόνο από μια επιστήμη, από την επιστήμη που έχει σχεδιάσει τα οικονομικά δεδομένα της παραγωγής και της ανταλλαγής - από την επιστήμη της Πολιτικής Οικονομίας.

Τι, αλήθεια, ονομάζει η Πολιτική Οικονομία δίκαιο μισθό και δίκαιη εργάσιμη ημέρα; Απλά, το μέγεθος του μισθού, τη διάρκεια του μισθού, οι οποίες καθορίζονται από τον ανταγωνισμό μεταξύ των εργοδοτών και των εργατών στην ελεύθερη αγορά. Και τι αντιπροσωπεύουν αυτοί οι δύο, με βάση αυτόν τον ορισμό;

Δίκαιος μισθός, σε φυσικολογικές συνθήκες, είναι το ποσό που απαιτείται για

να εξασφαλιστεί στον εργάτη τα μέσα διαβίωσης του, τα αναγκαία, που σε αντιστοιχία με το επίπεδο ζωής στη δική του θέση και στη συγκεκριμένη χώρα, στήζει την ικανότητα του για εργασία και τη διαίτησή του είδους του. Τα πραγματικά μέγεθθ του μισθού, σε συνθήκες διακύμανσης της παραγωγής, μπορεί να είναι άλλοτε υψηλότερα άλλοτε χαμηλότερα αυτού του ποσού. Αλλά, αυτό το μέγεθος σε φυσικολογικές συνθήκες πρέπει να είναι ο μέσος όρος, η ουσιαστικώς όλων των διακυμάνσεων.

Δίκαιη εργάσιμη ημέρα είναι εκείνη η διάρκεια της εργάσιμης μέρας και εκείνη η ένταση της πραγματοποιούμενης εργασίας, στα πλαίσια των οποίων, στη διάρκεια της μέρας, ξεδουλευτεί εξ ολοκλήρου η εργατική δύναμη του εργάτη. Αλλά ξεδουλευτεί έτσι, ώστε να μην προκαλέσει ζημιά στην ικανότητα του να πραγματοποιήσει την ίδια ποσότητα εργασίας και αιθρία και τις επόμενες ημέρες.

Η αγοραπωλησία συνιστάται στα παρακάτω: Ο εργάτης παρακρεί στον καπιταλιστή, όλη την ημερήσια εργατική του δύναμη, δηλαδή, την ποσότητα που μπορεί να δώσει, ώστε να επιτρέψει την αδιάκοπη επανάλληψη της αγοραπωλησίας. Σε αντάλλαγμα, αυτός παίρνει ακριβώς τόσα και όχι περισσότερο, από τα αναγκαία για τη ζωή αντικείμενα, όσα απαιτούνται, ώστε αυτή η αγοραπωλησία κάθε ημέρα να επαναλωθεί. Ο εργάτης δίνει τόσο πολλά και ο καπιταλιστής δίνει τόσο λίγα, όσα μόνον επιτρέπει η φύση αυτής της αγοραπωλησίας.

Αυτό, είναι μια άκρας ιδιόμορφη δικαιοσύνη.

Αλλά ως επιχειρησόμενα με νόμιμο στο θέμα λίγο βαθύτερα. Σύμφωνα με την Πολιτική Οικονομία, ο μισθός και η εργάσιμη ημέρα καθορίζονται από μια τέτοια δικαιοσύνη, η οποία προφανώς απαιτεί, από την αρχή, και οι δύο πλευρές να είναι στις ίδιες συνθήκες. Όμως, αυτό ακριβώς είναι που δε συμβαίνει στην πραγματικότητα. Αν ο καπιταλιστής δε συμφωνήσει με τον εργάτη, αυτό είναι σε θέση να περιμένει και να ζει με το δικό του κεφάλαιο. Για τον εργάτη, αυτό είναι αδύνατο. Εκτός από το μισθό του, αυτός δε διαθέτει τίποτα άλλο για να ζήσει και γι' αυτό είναι υποχρεωμένος να δέχεται τη

δουλειά, όταν, όπου και με τους όρους που μπορεί να την αποκτήσει. Ο εργάτης από την αρχή, πρέπει σε δυσμενείς συνθήκες γνώνη. Η ηείνα τον θέτει σε τρομαρά άσυντομα κατάσταση. Και μεταξύ άλλων, σύμφωνα με την Πολιτική Οικονομία της τάξης των καπιταλιστών, σ' αυτό ακριβώς και περιελαιτεί η κορυφή της δικαιοσύνης.

Αλλά αυτό ακόμα είναι πραγματικά τίποτα. Η δικαιοσύνη της δύναμης του μηχανών στους νέους κλάδους παραγωγής, και επίσης η διάδοση και ο εκσυγχρονισμός των μηχανών στις παραγωγές που ήδη εφαρμόζονται, αποστερούν την εργασία από όλο και περισσότερο αριθμό εργατών. Και αυτό γίνεται πολύ

γρηγορότερα, απ' ό,τι αυτοί οι εκπομπόμενοι εργάτες μπορούν ν' απορροφηθούν και να βρουν εργασία στις φάμπρικες της χώρας. Αυτοί οι εκπομπόμενοι εργάτες αποτελούν μια πραγματική βιομηχανική εφεδρική στρατιά, την οποία χρησιμοποιεί το κεφάλαιο. Αν τα πράγματα στη βιομηχανία είναι άσχημα, τότε μπορεί να πεθύνουν από την πείνα, να θα καταφύγουν στην ελεημοσύνη, στην κλεψιά κλπ. Αν τα πράγματα στη βιομηχανία είναι καλά, είναι πάντα διαθέσιμοι για τη διείσδυση της παραγωγής. Και μέχρι τότε, που και ο τελευταίος από τους άτινρες, τις γυναίκες ή τα παιδιά, που αποτελούν αυτήν την εφεδρική στρατιά, δε βρει εργασία - πράγμα που συμβαίνει μόνο σε περιόδους διαμονομένης υπερπαραγωγής - μέχρι τότε, ο ανταγωνισμός αυτής της εφεδρικής στρατιάς, θα μειώνει το μισθό και μονάχα η ύπαρξη της δε ενισχύει τη δύναμη του κεφαλαίου στον πόλεμο εναντίον στην εργασία. Στην αντιπαράθεση με το κεφάλαιο, όχι μόνο είναι σε άιση θέση, αλλά είναι αναγκασμένος να διαβιώνει με τις, περρασμένες στα πόδια, σιδερένιες αλυσίδες. Όμως, σύμφωνα με την Πολιτική Οικονομία των καπιταλιστών, αυτό είναι δίκαιο.

Αλλά ως ξεκαθαρισμό, από ποιο ταμείο πληρώνει ο καπιταλιστής αυτόν τον τόσο δίκαιο μισθό. Ενώνεται από το κεφάλαιο. Όμως, το κεφάλαιο δεν παράγει αξία. Η εργασία, όπως και η γη αποτελούν τη μοναδική πηγή πλούτου. Το ίδιο το κεφάλαιο δεν είναι τίποτα άλλο α-

πό αυσοαρεμένο προϊόν της εργασίας. Με αυτόν τον τρόπο, η πληρωμή της εργασίας καταβάλλεται από την ίδια την εργασία και ο εργάτης πληρώνεται από το προϊόν του, που ο ίδιος παράγει. Σύμφωνα με αυτό που μπορούμε να ονομάσουμε συνθήκη δικαιοσύνης, ο μισθός του εργάτη πρέπει να αντιστοιχεί στο προϊόν της εργασίας του. Αλλά σύμφωνα με την Πολιτική Οικονομία, αυτό δε θα ήταν δίκαιο. Αντίθετα, το προϊόν της εργασίας του εργάτη παραδίδεται στον καπιταλιστή και ο εργάτης παίρνει απ' αυτό, τίποτα περισσότερο από αυτό που είναι απολύτως αναγκαίο για τη ζωή. Με αυτόν τον τρόπο, αποτελέσματος αυτού του ιδιόμορφου «δικαίου» ανταγωνισμού, είναι το γεγονός ότι το προϊόν της εργασίας αυτών που εργάζονται, ανασφραγίζεται, συσσωρεύεται στα χέρια εκείνων που δεν εργάζονται και μετατρέπεται στα χέρια τους ισχυρότατο όλο υποδούλωσαν, αυτών των ίδιων ανθρώπων οι οποίοι και το παράγουν.

Δίκαιος μισθός για δίκαιη εργάσιμη ημέρα! Πολλά θα μπορούσε να πει κάποιος και για τη δίκαιη εργάσιμη μέρα, δικαιοσύνη που είναι ίδια και απαράλληλη με τη δικαιοσύνη για το μισθό. Αλλά αυτό είμαστε αναγκασμένοι να το αφήσουμε για κάποια άλλη φορά. Από τα παραπάνω, γίνεται απόλυτος ξεκαθάρο ότι το παλιό σύνθημα «έφαγα τα ψωμάκια μου» και είναι αμφίβολο αν μωσ κάνει για σήμερα. Η δικαιοσύνη της Πολιτικής Οικονομίας, όσο η τελευταία εκφράζεται πιστά τους νόμους, με τους οποίους διοικείται η σημερινή κοινωνία, είναι η δικαιοσύνη που τάσσεται εξ ολοκλήρου με τη μια πλευρά. Με την πλευρά του κεφαλαίου. Ας θέσουμε, λοιπόν, να πάντα το παλιό σύνθημα και ας το αντικαταστήσουμε με το εξής:

«Τα μέσα εργασίας - πρώτες ύλες, φάμπρικες, μηχανές - στην ιδιοκτησία των ίδιων των εργάτων»

Σημ.: Το άρθρο αυτό γράφτηκε την Πρωτομηνία και δημοσιεύτηκε στις 2 Μάρτ του 1881. Δεκά περίπου χρόνια, δηλαδή, μετά την Πρωτομηνία Κομμουνία και 5 χρόνια πριν τα γεγονότα του Σικάγου.

«ΜΙΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ, ΕΝΑΣ ΝΟΜΟΣ, ΕΝΑ ΔΙΚΙΟ: Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ»

Ναζίμ Χικμέτ, ο κομμουνιστής ποιητής και φλογερός μαχητής

Το 2002 είναι ο χρόνος που έχει οριστεί απ' την UNESCO ως "Χρόνια του μεγάλου Τούρκου ποιητή Ναζίμ Χικμέτ". Εκάτο χρόνια πριν, το 1902, στη Θεσσαλονίκη, πρωτοείδε τον ήλιο και πέθανε το 1963 εξόριστος στη Μόσχα.

Το αφιέρωμα για τον Ναζίμ Χικμέτ - κι αυτό πρέπει να το πούμε απ' την αρχή - φέρνει στο μυαλό και την ψυχή μας το δράμα που συντελέστηκε από το καθεστώς της Άγκυρας σε βάρος των φιλοκομμουνιστικών δημοκρατικών πολιτών, καθώς το ίδιο καθεστώς πριν κομψα χρόνια έκλεισε και τον ίδιο σε φυλάκες και τον εξόρισε στις πλέον απόμακρες γωνιές της πατρίδας του για να σώσει η φωνή του! Ο αριθμός των νεκρών του τραγικού απολογισμού από τις τουρκικές φυλακές ολόσκα και αυξάνεται. Τα τελευταία χρόνια, οι νεκροί (δολοφονίες, θάνατοι από απεργίες πείνας) έχουν φτάσει τους 70.000 ενώ 100.000 απάτησαν στις φυλακές. Σε δύο εκατομμύρια φτάνουν αυτοί που υπέστησαν βασανιστήρια, υπεραποζημιωμένοι τα στοιχειώδη δικαιώματά τους. Πριν λίγο καιρό, 15 συντάκτες του περιοδικού "ΒΑΤΑΝ" συλληφθήσαν απ' την τουρκική Αστυνομία, ενώ οι αντιδημοκρατικοί νόμοι της κυβέρνησης έχουν επιβάλει αυστηρή λογοκρισία στις εφημερίδες και στα περιοδικά.

Θα πρέπει να πούμε ότι η πρωτοβουλία για να τιμηθεί ο Ναζίμ Χικμέτ και το έργο του ανήκει βασικά στο Ίδρυμα που φέρει το όνομά του, στο οποίο η δημιουργία είναι καρπός του τουρκικού προοδευτικού κινήματος.

Οι εκδηλώσεις, που έχουν προγραμματιστεί να γίνουν σε πολλές χώρες, περιλαμβάνουν συνέδρια, συναντήσεις ψευδοπαικτών ανθρώπων, εκδόσεις και συναυλίες. Οι εκδηλώσεις αυτές ξεκίνησαν ήδη απ' την Κομοτηνή, θα συνεχιστούν στην Κωνσταντινούπολη και τη Μόσχα, σημαντικούς σταθμούς στη ζωή του κομμουνιστή ποιητή. Σ' όλες αυτές τις πόλεις, θα παρουσιαστούν μεταφρασμένα ποιήματά του, με τέτοιο τρόπο ώστε να τιμηθεί η προσφορά του Ναζίμ Χικμέτ στην τουρκική και παγκόσμια ποίηση και, παράλληλα, να προκληθεί η προσφορά του στην ειρήνη και τη συνδεδείχωση των λαών.

Διεθνιστής αλιγίστος με πίστη στον άνθρωπο

Είναι σημαντικό το ότι ο Χικμέτ δεν έμεινε απάθης μπροστά στα γεγονότα της Κύπρου. Ως κομμουνιστής και διεθνιστής, πήρε ξεκάθαρα θέση πολύ πριν τον «Ατίλο». Διαδόθηκε ένα απόσπασμα απ' το μήνυμά του Ναζίμ Χικμέτ προς τους Έλληνες και τους Τούρκους της Κύπρου: "... Είναι χρέος σας να καμτέ το παν για να μην πέσετε στην παγίδα των ιμπεριαλιστών και των πρακτόρων τους, να μην αλληλοσκοτώναστε, πρέπει ν' αγωνιστείτε μαζί - μαζί και να εξελίξετε απ'

το πανεμορφο νησί σας και τα τελευταία αγνά της αποικιοκρατίας. Αγαπά το νησί σας, όπως ακριβώς αγαπά την Ελλάδα και την Τουρκία. Το νησί σας μπορεί και πρέπει να γίνει συνδέτικος κρίκος, που θα δυναμώσει τους δεσμούς της φιλίας των λαών της Ελλάδας και της Τουρκίας. Το νησί σας μπορεί και πρέπει να γίνει ο κήπος όπου θα σεριανεί η ζωφόρος ειρήνη, δίχως το φόβο της επιθεσίας και της καταστροφής...".

Για τον Χικμέτ, όπως αναφέρει ο Στέλιος Μαγιοπούλης αναλύοντας το έργο του Τούρκου ποιητή, ο άνθρωπος είναι το πιο πολύτιμο κεφάλαιο. Δεν τον θέλει ρομπότ, μη άνθρωπο με σάρκα και οστά, με νού και με καρδιά. Ο Χικμέτ θέλει τον

άνθρωπο ειλικρινή και θαρραλέο, να μην αισθάνεται να έχει κείνον που δεν πιστεύει, να πάρει υπόψη του ότι θα τον λιθοβολήσουν για κείνο που πιστεύει, γιατί, έτσι, με το αίμα του, θα σμίξει με την αιώνια νεότητα και πως πρέπει να περπατήσει με την πίστη του για να πετύχει το σκοπό του.

Οι φυλακιστές, οι στεργιστές, οι εξοριστές δεν λύγισαν τον Χικμέτ. Παρέμεινε ορθός και πιστός σ' αυτά που πιστεύει και πίστευε. Από το 1923, όταν έγινε μέλος του παρόνομου Κομμουνιστικού Κόμματος της Τουρκίας, γράφοντας πλέον με το ψευδώνυμο Οργάν Σελίμ, υπερασπιζόταν, σ' τι είναι ωραίο, ηθικό, αληθινό και τιμίο.

Στόχη θα γίνω...
Σαν δεν κοσμώε μεεις
σαν τον Κερέμ
μες στη φωτιά
Μες στη φωτιά
σαν δεν καώε εγώ,
σαν δεν καείε σου...
πως
δε θα θύοοντε
τα σκατάδια
στο φως;

Η σύνταξη "γυμνάσιο" με τον Ναζίμ Χικμέτ και το έργο του κλείει εδώ πρέπει να κλείσει. Και θα κλείσει αισιόδοξα, έτσι όπως θα το θέλε κι ο σύντροφός μας ποιητής:

Να με ποτέψετε...
Μερές καλές θα δούμε, παιδιά,
μιαρές καλές ηλιόλουστες
θα δούμε.
Για δες,
Μεσα σε τούτη τη φωτιά
που αποσπαστήκε απ' τον ήλιο
καινε
μιαδέκα κόκκινες καρδιές
βγάλ' την κι εσύ
βγάλ' την καρδιά σου
απ' ταν στήθων σου το κλουβί
και ρέ' την
μεσα σε τούτη τη φωτιά
που κοπώκε απ' τον ήλιο.
Πετάξε την καρδιά σου
κοντά στις καρδιές μας!
Εμεις γεννηθήκαμε
απ' τη φωτιά, το χάμα,
το νερό, το αίδερω.
Τον ήλιο η κυρά μας
βάζανε στα μωρά μας,
Χάμα μωρούμε
τα μακρηνά γένια μας...

Γιορτασμός της Εργατικής Πρωτομαγιάς στην Κωνσταντινούπολη

Από την έναρξη της Συνδιάσκεψης

Β' ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

Πόλος συσπείρων πραγματικών

Με ενός λεπτού αιγί για τους νεκρούς της ταξικής πάλης, με καταγγελία της σφαγής του παλαιστινιακού λαού, με τη «φάμπρικα» να απλώνεται στην αίθουσα, με 17 αντιπροσωπείες συνδικάτων άλλων χωρών να παρακολουθούν, με το Σκοπευτήριο δίπλα να «κρῶνεί» αυξημένα καθήκοντα, με μια επίσημη, που ανέλθει από ταξική σκοπιά την κατάσταση της εργατι-

κής τάξης σήμερα, με βαθιά συνείδηση της ευθύνης απέναντι στον κόσμο της δουλειάς, άρχισε η Β' Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του ΠΑΜΕ.

Δυο χιλιάδες αντιπρόσωποι, που εκπροσωπούν 480.000 εργαζόμενους, κατέθεσαν, μέσα από τις ομιλίες κορυφαίων συνδικαλιστών, τους προβληματισμούς των εργαζομένων, αλλά και την απόφαση: Να

Η γραμμή αντιπαράθεσης από τη σκοπιά του ταξικού κινήματος

Απόσπασμα από την εισήγηση στη Συνδιάσκεψη

Στη διαδήλωση στις Ηνωμένες

Τα δτήματα της ταξικής ενότητας και της βασικής γραμμής αντιπαράθεσης όπως αυτή αναδείχτηκε μέσα από τους πολυήμερους αγώνες της τελευταίας τριετίας, καταλαμβάνουν ένα μεγάλο μέρος της εισήγησης που παρουσιάστηκε στη Γραμματεία του ΠΑΜΕ στη Συνδιάσκεψη. Περιβάθεται όλο το σχετικό κεφάλαιο που αφορά τα τρία χρόνια από την ίδρυση του ΠΑΜΕ.

Όταν στις 3 Απριλίου 1999 προχωρήσαμε στην ίδρυση του ΠΑΜΕ, γνωρίζαμε ότι αναλαμβάνουμε σημαντικές ευθύνες απέναντι στην εργατική τάξη και το λαϊκό κίνημα. Η προσπάθειά αυτή, που στόχευε, μέσα από ένα ευρύ μέτωπο, να οφισινώσει συνειδητά, να ανασυγκροτήσει συνδικάτα, να προβάλλει την ΤΑΞΙΚΗ ΕΜΟΤΗΤΑ και την ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ των εργαζομένων, να συγκροτηθεί με την κυβερνητική πολιτική, με το κεφάλαιο, αλλά και με τη γραμμή υπαγωγής, που ακολουθούν ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, δόθηκε πολλές φορές με επιθετικότητα από τους φορείς της «κο-

ινωνικής ειρήνης» και ορισμένα ΜΜΕ.

Οι βασικές κατηγορίες σε βάρος του ΠΑΜΕ ήταν ότι «διαισά» το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα και ότι αποτελεί ένα μοχλό «επονομαστικής γυμναστικής» κλπ.

Στις ακοφρονικές επιθέσεις απέναντι στο ΠΑΜΕ, πρωτοστάτησαν τα επίθετα της ΠΑΣΚΕ, που αντιλήφθηκαν ότι η δημιουργία του ταξικού πόλου θα δυσκόλευε πολύ την κεντρική επιλογή του κυβερνητικού συνδικαλισμού για «κοινωνική ειρήνη» και «ταξική συνεργασία». Συμπαρονομήσεις της ΠΑΣΚΕ στόχων συνδικαλιστική σπράδα της «Αυτονομής Παρέμβασης», που στο όνομα του καπιταλιστικού εκσυγχρονισμού, της ευρωλαγνείας, της λογικής της ΝΑΤΟικής οριστεράς και δεσμούς των κεντροαριστερών συναρπών, έχουν αναγορεύσει το ΠΑΜΕ σαν τον κύριο εχθρό τους. Η ΔΑΚΕ συμφωνεί με την ΠΑΣΚΕ σε όλες τις κεντρικές της επιλογές και οι δύο αυτές συνδικαλιστικές κεντρικές αναφορές της γίνονται για να εξημερωθούν απλά και

μόνο οι ανάγκες μικροκομματικού κομματισμού. Ιδιαίτερα σήμερα που βασιστεί σε εξέλιξη η επίθεση σε βάρος της Κοινωνικής Ασφάλισης, οι επιθέσεις αυτών των δυνάμεων ενάντια στο ΠΑΜΕ οξύνονται.

Τώρα μιλάμε για τα γεγονότα!

Όμως, έχουν περάσει, από την ίδρυση του ΠΑΜΕ, τρία χρόνια. Ο κορμός δεν είναι πο-λύ μεγάλος, αλλά είναι ακριβώς για να θγουν συμπεράσματα. Τώρα μιλάμε για τα γεγονότα! Τώρα μιλάμε η ζωή των χρόνων!

Το ΠΑΜΕ, με τις θέσεις του και με τη δράση του, επιδιώκει να αναδειχτεί σε κύριο παράγοντα ταξικής αυτοεπίστασης στο πλαίσιο της Εργατικού Συνδικαλιστικού Κινήματος. Να καταβληθεί στη συνείδηση των εργαζομένων, σαν ο κύριος εκφραστής των συμφερόντων τους. Να «καταβληθεί» κώδε μέσα και περισσότερο στη συνείδηση των εργαζομένων, σαν ο πραγματικός τους εκπρόσωπος. Στο ΠΑΜΕ και στη δράση του να επενδύουν

τις ελπίδες τους οι εργαζόμενοι του Ιδιωτικού και Δημόσιου Τομέα.

Η κατάσταση αυτή, βέβαια, δε διαφοροποιείται από τη μία στιγμή στην άλλη, ούτε, πολύ περισσότερο, αποτελεί υπόθεση τελεωμένη. Χρειάζονται προσπάθειες, αγώνες, συνάντησεις και αποφασιστικότητα.

Πλούσιος απολογισμός

Εκχωρηθεί θετική επένδυση μέχρι σήμερα, αποτελεί η δράση του ΠΑΜΕ.

— Στη συνεπή, μαχητική αντιπολεμική δράση ενάντια στον πόλεμο των ΝΑΤΟικών στο Βαλκάνιο. Με το συλλυπητήριο σε όλες τις πόλεις, τον αποκλεισμό των συνόρων στους Ειζώνους, τις «αδρανείς ολιγοδίες» στις γέφυρες του Βελιγραδίου, τις συγκρούσεις με τους ΝΑΤΟικούς στρατηγές στη Θεσσαλονίκη και αλλού.

— Στο μεγάλο συλλυπητήριο κώδε. Στεπνήρη στα εγκλήματα της ΔΕΘ με τα λάκκα ουσία και τις συμβολικές εκδηλώσεις.

— Στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις κατά τον ερχομό του

Κλίμα στην Αθήνα, που υποχρέωσαν τον πληθυσμό να αλλάξει τις προηγούμενες του ταξίδιου και να επισκεφθεί χιόρασμα την Ακρόπολη. Που αποκάλυψαν το αυταρχικό πρόσωπο της κυβέρνησης με την κρατική βία και την καταστολή που έστειλε στα νοσοκομεία εκατοντάδες διαδηλωτές στην Αθήνα και τις άλλες πόλεις.

— Στις καταλήψεις του υπουργείου Εμπορίου για τις αυξήσεις τιμών στο πετρέλαιο και την ενέργεια.

— Στις κινητοποιήσεις της κεντρικής Διοίκησης του ΙΚΑ για τις συντάξεις, του υπουργείου Εργασίας για την Κοινωνική Ασφάλιση, όπως και της πετυχημένης εκδήλωσης γιμνασίου στο Μεγάρο Μαζιώτου.

— Στο μεγάλο πολεμικό συλλυπητήριο της Αθήνας.

— Στις μεγαλειώδεις απεργιακές κινητοποιήσεις για την Κοινωνική Ασφάλιση, όπου οργανωθήκατε η καθοριστική συλλογή και ο ρόλος του ΠΑΜΕ.

— Στις διαδηλώσεις της Γενναίας, της Νίκης, στη Γεννητή και στις Βρυξέλλες.

— Στη συγκέντρωση, πριν λίγες μέρες, στο σχολικό γυμνάσιο του Αιγάλεω, που υποχρέωσε τον Αμερικανό πρόεδρο να μεταλλάξει προγραμματισμένα ομιλίες του.

— Στις μαχητικές και μαχητικές εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς.

— Στις ημερίδες κι άλλες εκπαιδευτικές εκδηλώσεις του ΠΑΜΕ, που αποτελούν τη παρουσία και δράση μέσα στους χώρους δουλειάς.

Αξιοποιούμε όλες τις μορφές αγώνα

Το κύρος του ΠΑΜΕ, ενισχύθηκε ταυτόχρονα, από την αγωνιστική δράση μεγάλων συνδικαλιστικών οργανώσεων, που συμμαχησαν στο Μέτωπο και έδωσαν μαχητικότητα για κλαδικό και, γενικότερα, απίτητο στόχο, όπως οι Οικοδόμοι, οι Ναυτεργάτες, οι Μεταλλεργάτες, οι Κλιματιοφανταστούροι, οι Νοσηλευτικοί, οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ και πολλοί άλλοι. Στο ειδικό βήμα του ΠΑΜΕ, συμβάλλουν η δράση πολλών Συνιστώσων, Επιτροπών και Επιτροπών Αγώνα και σφύλιση ήταν η προσφορά της Γραμματείας Νέων του ΠΑΜΕ.

Όλες αυτές οι μορφές κινή-

ΤΟΥ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

ρωσης και έκφρασης συμφερόντων των εργαζομένων

πάμε μπροστά! Να γίνει το ΠΑΜΕ ο πραγματικός εκπροσώπος των εργαζομένων.

Ορισαν το πρώτο άμεσο καθήκον:

Όλες οι δυνάμεις για την επιτυχία της απεργίας στις 18 Απρίλη.

Με την εισήγηση της Γραμματείας, ο Γιώργος Μαυρίκος ανέδειξε τη γενικευμένη επίθεση, που έχουν εξαπολύσει το κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις του σε

βάρος των εργαζομένων. Τόνισε πως η ίδια η ζωή, τα γεγονότα που μιλούν πλέον τα ίδια, επιβεβαιώσαν την αναγκαιότητα της ίδρυσης του ΠΑΜΕ, του ταξικού πόλου στο συνδικαλιστικό κίνημα. Αναφερόμενος στις ανυπερθέσιμες της επίθεσης, αποκάλυψε, ανάμεσα σε άλλα, πως ήδη 185 εργάτες μέσα στο 2001 έχασαν τη ζωή τους στα σύγχρονα εργασιακά γκέτο,

πρόκειται για το μεγαλύτερο αριθμό νεκρών τα τελευταία δέκα χρόνια.

Ο Παύλος Τσίρκας παρουσίασε, εκ μέρους της Γραμματείας, την οργανωτική εισήγηση, που προβλέπει, ανάμεσα σε άλλα, την ύπαρξη 15μελούς Γραμματείας εκλεγμένης από τη συνδιάσκεψη, πανελλαδική αντισυντακτική από 75 μέλη, τοπικές γραμματείες, συντονιστικές επι-

τροπές συνδικατών και επιτροπές αγώνα.

«Θέλουμε, είπε, τα συνδικάτα που μετέχουν στο ΠΑΜΕ να είναι το θετικό παράδειγμα για όλο το συνδικαλιστικό κίνημα. Κάλεσε τους αντιπροσώπους να συμβάλουν στο παρπέρα άνοιγμα των σωματείων, στο ζωντανά της λειτουργίας τους.

Κόντρα στην κρατική καταστολή

Μαζί με τους αγρότες

τοπαίρη, στις οποίες ήταν αξιολόγη η συμμετοχή της νεολαίας, έγιναν με προσέλευση και ένα νεύρο, που τα τελευταία χρόνια είχαν υποχωρήσει μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Είχαν φαντασία και εφευρετικότητα και ταυτόχρονα επικρατούσε η αίσια. Υπογράμμον οι πλατά λαϊκά στοιχεία, ότι δεν «μίσατε όλοι ίδιους», ότι δεν μιμάστε «όλοι συμβασιμένους» κι ότι αξίζει να αγωνι-

ζεται κανένας σολλογκά, να είναι μέλος του Σωματίου του, να ψηφίζει και να εμπιστεύεται ανεναντί, τακτικού συνδικαλιστές και ψηφοδέλτια αγωνιστικά.

Το ΠΑΜΕ, προσπαθεί να αθροίσει όλες τις μορφές πάλης, πάντως, πάνω στην πλούσια ιστορική παρά του ελληνικού και διεθνούς εργατικού κινήματος και παίρνοντας υπόψη της σύγχρονης απαιτήσεις της ταξικής πάλης.

Ενεργητική συμπαράταξη

Μέσα από τις μορφές στους αγώνες, το ΠΑΜΕ, επιχειρούσε κάθε φορά να συντονίζεται η δράση επιμέρους τμημάτων και κλάδων, έτσι που να γενικευτεί η αντιπαράθεση με την κυβέρνηση και την πολιτική και τα ταυτόχρονα, να γίνεται αντιληπτό, ότι ενώ είναι σήμερα πολύ πιο δύσκολο, από ό,τι στο παρελθόν, να πε-

τύχει μόνος του ένας κλάδος λύση, είναι, από την άλλη, πιο αποτελεσματικός ο ενιαίος αντισυνδικαλιστικός αγώνας. Η τακτική αυτή, επιβεβαιώθηκε και στην πολιτική του ιδιωτικοποίησης, που η κυβέρνηση υλοποίησε στον ΟΤΕ, στα Ναυπηγεία, στην ΕΥΔΑΠ και αλλού. Η γραμμή των αντιστακών Εργατικών Ομοσπονδιών, που οργανώσαν η κάθε μια μόνη της τις όποιες απεργίες, όπως και η επιμονή άρνηση της ΓΣΕΕ να συντονιστεί ο αγώνας όλων των ΔΕΚΟ, αντικειμενικά, βοήθησε τα σχέδια και την εφαρμογή της πολιτικής της κυβέρνησης.

Αντίθετα ακόμα επίπεδο από τον απλό συντονισμό δράσης, έχει τη βάση της η ενεργητική συμπαράταξη του ΠΑΜΕ με τους μεγάλους αγώνες της Αρσάδας, τους μεγάλους αγώνες της μαθητικής και του σπουδάζουσας νεολαίας, με τις κινητοποιήσεις διαδύσεων επισημών και τις κινήσεις, με τις κινητοποιήσεις των επαγγελματιοτεχνικών, γιατί

μεταπίλη πάλι ενάντια στη νεοφιλελευθέρη πολιτική, μπροσαν να επηρεάσουν τα όπλα της συγκρότησης ενός Κοινωνικού Μετώπου, που θα δημιουργήσει τις προποθέσεις για στόχους πάλης, που θα βάλουν σε αμφισβήτηση την εξουσία της άρχουσας τάξης.

Αντεπίθεση με βάση τις ανάγκες

Στο παρεχόμενο της και στο διεκδικητικό της πλαίσιο, η πάλη του ΠΑΜΕ δεν περιορίζεται στην άμυνα και στη διατήρηση από των εκτελεστών.

Εξενώνεται από την υπερπροσποση καταστάσεων, που τίθενται σήμερα μετά από τα αλληλαλληλα χτυπήματα, έχουν περιοριστεί στα ελάχιστα όρια, ξεδι-

πλάνα και επιπεπόμενα τους στόχους του με βάση της ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ και τις σύγχρονες απαιτήσεις για την εργατική οικογένεια.

Ετσι, στη γενικευμένη επίθεση της κυβέρνησης οι βάσεις της Κοινωνικής Ασφάλισης, ο αγώνας θα είχε χυθεί, αν βγήναμε με αποκελιστικό στόχο που θα συμπεριλάσαν τον σύνθημα «κότα τα χέρια από την Κοινωνική Ασφάλιση». Είσις ουσία προβάλλοντας αυτό το σύνθημα, προχώρησε και επιμένει στο τι σήμερα έχει ανάγκη στον τομέα αυτό η Εργατική Τάξη και ξεδιπλώσαμε τη δική μας αντίθεση σε βάρος της κυβέρνησης και των διαπραγματών.

Στο παρεχόμενο του αγώνα, το ΠΑΜΕ επέμενε να μην περιοριστεί επίσης η αντιπαράθεση με την εργοδοσία και την κυβέρνηση στα μικροπροβλήματα. Έχουν κι αυτό την αξία τους, αλλά η εξάντληση σ' αυτό, καθόλου δεν εξασφαλίζει την εργατική τάξη, γιατί αύριο μπορεί να εξαλειμούνται και, κυρίως, γιατί επιμοιχεί πλατά λαϊκά στρώματα να βλέπουν τις άτιες που γεννώνται και αναπαράγονται τα προβλήματα, να κατανοούν την ανάγκη της πολιτικοποίησης του αγώνα της συνδύσεως της οικονομίας με την πολιτική και τη σημασία της προοπτικής της πάλης για βαθιές και ριζικές αλλαγές. Όσο πιο ολοκληρωμένα γίνει κατανοητό ότι με μερμετά κι επισκευές ο καταπιλωμένος δεν αλλάζει, τόσο το καλύτερο για τους εργατο-υπάλληλους, το μέλλον τους και το μέλλον των παιδιών τους.

Όσο πιο καθαρά κατανοείται ότι η Εργατική της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι μια πολιτική που εξημερεί το κεφάλαιο και τις

σοπικές τάξεις των χωρών - μέλη της, τόσο ο αγώνας ενάντια στην καπιταλιστική ύλη Ένωση θα γίνεται πιο αποτελεσματικός.

Ταξική ενότητα

Η γραμμή αντιπαράθεσης με τις συμβιβασμένες πλειοψηφίες σε ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, προσπαθούσαμε να επικεντρώναμε κάθε φορά στο κύριο. Το κύριο είναι ότι, μέσα στο Εργατικό Συνδικαλιστικό Κίνημα, συγκροτησαν δύο γραμμές.

Από τη μια, η γραμμή των «κοινωνικών διαλόγων», η γραμμή των κοινωνικών εταιριών και της υποταγής, που εκφράζον οι πλειοψηφίες του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού κι από την άλλη, η γραμμή της ταξικής ενότητας και του αγώνα, που εκφράζει το ΠΑΜΕ.

Απέμειν στην ενότητα για την υποταγή και τις υποχωρήσεις, που ακολουθούν οι συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, είσις αγωνιζόμαστε να ενώνουμε όλους, χωρίς εξαίρεση, τους εργαζομένους, με βάση το σε ποια τάξη ανήκουν και να μπουν στον αγώνα με τους στόχους και τις θέσεις που εξημερώνονται την τάξη τους.

Αυτή η ενότητα, για την ταξική ενότητα, βασικά εκφράστη και στην ίδια τη διάθεση του ΠΑΜΕ, όπου συμμετέχουμε σ' αυτό συνδικάτα και συνδικαλιστικά στελέχη, με διαφορετικές προποθέσεις, με διαφορετικές παρατάξεις απεργίας και απορροφάσονται. Όλα μαζί, να ενώνουμε τις προποθέσεις μας, δοσημένοι στις αρχές της ταξικής πάλης, της ταξικής ενότητας και συμμενωσας σε ταξικούς στόχους πάλης και κινήσεως.

Β' ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΠΑΜΕ

Μπροστά σε νέα καθήκοντα

Αποσπάσματα από το τμήμα της απόφασης που αφορά στο πρόγραμμα δράσης και τους στόχους πάλης

Ομόφωνα εγκρίθηκε στο τέλος των εργασιών της Συνδιάσκεψης η απόφαση για το πρόγραμμα δράσης και τους στόχους πάλης. Παραθέτουμε αποσπάσματα του σχετικού κειμένου με βάση το οποίο θα δράσουν οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ:

Πάνω στα θέματα που μέχρι σήμερα κάναμε, σημειώνεται στο κείμενο, τώρα πρέπει να δούμε πώς αυτά θα σταθεροποιηθούν και πώς θα αναγορευτούν. Έχουμε μπροστά μας δρόμο μακριά και δύσκολο, με κυρίαρχο στόχο να κατορθώσουμε το ΠΑΜΕ αξιωματικό/εγκρατικό των συμφερόντων όλων των εργαζομένων. Η μέχρι τώρα πορεία δείχνει ότι υπάρχουν οι δυνατότητες γι' αυτό το στόχο. Έτσι είναι αναγκαίο:

- Το ΠΑΜΕ να αναπτύσσει τον κινηματικό και μετωπικό του χαρακτήρα σαν Τμήμα Συμπεριφοράς και ταξικής διακριτής πόλης Συνδικαλιστικών Οργανώσεων, Συνδικαλιστών, Συντακτικών Επιτροπών και Επιτροπών Αγώνα, που, με ενιαίους στόχους και συντονισμένα, παλεύουν πανελλαδικά. Η συμπεριφορά αυτή βασίζεται πάνω σε σαφές και συγκεκριμένο πλαίσιο, όπως στις κεντρικές κατευθύνσεις συνδιαμορφωθήκη κατά την διάρκεια του.

- Το ΠΑΜΕ με αυθαίρετα τον απόφαση μπορεί να περάσει και σε επιμέρους ανεξαρτησίες και συντονισμούς σε μετωπικά δρώμα όπου κρίνεται αναγκαίο.

- Να δεινώνει τη συμπεριφορά και την κοινή δράση με άλλα Συνδικάτα και συνδικαλιστές που μπορεί να μη συμφωνούν με όλο το πλαίσιο του ΠΑΜΕ, αλλά αντιλαμβάνονται την αξία και την ανάγκη της κοινής δράσης.

- Η πάλη του να ξεφλιώνεται με όρους μαζικού κινήματος, σε πλαίσιο αντιμονοπώλιο, αντιιμπεριαλιστικό, αντιεπιχειρηματικό, αγκαλιζάντος το σύνολο των απλών ανθρώπων της δουλειάς, ανεξαρτήτως από χρώμα, γλώσσα και θρήσκωμα.

- Συγκροτήσει με τις δυνάμεις του Κυβερνητικού και Εργοδοτικού Συνδικαλισμού, με τις δυνάμεις της ταξικής συνεργασίας.

- Δρα αυτοτελώς και, ταυτόχρονα, συμμετείχε στη δομή του Συνδικαλιστικού Κινήματος, παρεμβαίνει και αξιοποιεί τα όργανα των Συνδικάτων. Δρα για την οργάνωση της Εργατικής Τάξης στα Συνδικάτα. Για τη μαζικοποίηση και την ενίσχυση τους.

- Αποκαλύπτει και βρίσκει και σε βαθιά ρήξη με τις πλειοψηφίες ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, αντιπλοκή τα εκκλησιαστικά φαινόμενα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

- Συντάσσεται με τη μικρομεσαία Αγροτιά και τους ΕΒΕ.
- Με τη συνολική του δράση δεν καλλιεργεί ούτε αντανακλώμενο μόνο τις τρέχουσες απαιτήσεις της πάλης εναντίον της συμβιβαστικής ηγεσίας, αλλά εστιάζει να εκφραστεί την πορεία συγκροτήσεως ενός λαϊκού μετώπου για τις ανάγκες της προοπτικής του Ταξικού Αγώνα.

Στα πλαίσια αυτά, επιβεβαιώνει να επικεντρωθεί η προσοχή μας:

- Στη δεινότητα της αγωνιστικής συμπεριφοράς με νέες δυνάμεις. Σήμερα, από καλύτερες θέσεις μπορούμε και πρέπει να δώσουμε το χέρι σε Σωματεία, Ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα. Πολλοί που είναι επιφυλακτικά και με διαταγμένο το ξεκίνημα του ΠΑΜΕ, τώρα έχουν την ευκαιρία να υστερηθούν μαζί μας. Συνδικαλιστικά στελέχη που έχουν αόριστη συσχέτιση και απάτη για το ρόλο της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ έχουν τη δυνατότητα να συμπεριφερθούν, ακόμα κι αν δε συμφωνούν με το σύνολο των στόχων του ΠΑΜΕ. Στη δεινότητα της συμπεριφοράς και στο στελεχιακό της θα βοηθήσουν αποφασιστικά η συγκροτημένη Συντακτική Επιτροπή σε κλάδους και πόλεις, που θα δουν και θα οργανώσουν την πάλη και θα αποκτούν κύρος και υπόσταση, σαν μαχητικά κέντρα δεμένα με τους ι-

δούς τους εργαζομένους. Οι Επιτροπές Αγώνα, κύτταρα της εργατικής πάλης στους χώρους δουλειάς και στους κλάδους παραγωγής, να αποτελέσουν το πόδιο του ΠΑΜΕ παντού. Οι Αγανακτιστές Συνδιασκήσεις των Σωματείων να πλακωθούν και να προσκαλούν κάθε συνάδελφο που διαπιστώνει την αναγκαιότητα της πάλης.

Αλλαγή, βελτίωση των συσχετισμών

Οι μάχες των Αγοραστών και των Συνεργιστών πρέπει να οριζοτιάζονται σαν μια πολύπλευρη και πολύσημη διαδικασία. Οχι στενά εκλογικά και μηχανιστικά. Είναι αναμεταστροφικές σημαντικές με πολιτικά στοιχεία και όχι λίγες φορές παίρνουν χαρακτήρα και ιδεολογικών ανταρθεσών. Στην αλλαγή των συσχετισμών επηρεάζουν τα πλατά υποβόλετα, η μαζικοποίηση των Σωματείων με την εγγραφή νέων μελών και, κυρίως, η αγωνιστική διεκδικητική πορεία μέσα στο χώρο δουλειάς και στο κλάδο.

Βαρόμετρο η Νεολαία: Η Εργατική Νεολαία, που αποτελεί τη νέα βάρδια της Εργατικής Τάξης, είναι ανάγκη, με τη μαζική της παρουσία στη ζωή και τη δράση των Συνδικάτων, να γείρει την πλάστιγγα ης των αγωνιστικών δυνάμεων. Η Γραμματεία Νέων του ΠΑΜΕ και όλοι, χωρίς εξαίρεση, έχουμε μεγάλη ευθύνη ώστε να ανοίξει η δουλειά στη Νεολαία, με αξιωματικό κλάδο που ασπασθούν στη μεγάλη τους πλειοψηφία νέα παιδιά! Να συγκροτήσουν τα Σωματεία Ομάδες Νέων, Πολιτιστικούς Ομίλους, Λέσχες. Να αναδειχθούν στην Διοικητική των Οργανώσεων, με τόλμη, νέες αγωνιστές!

Η συμπεριφορά των εργαζομένων γενναίων στο ΠΑΜΕ θα είναι ένα σημαντικό βήμα για την ισχυροποίησή του και την καθιέρωσή του ως οργανική της Εργατικής Τάξης. Η ιδιαίτερη δουλειά στις εργαζόμενες γυναίκες είναι αναγκαία και αναπόσπαστο μέρος της συνολικής δράσης μας, στην Εργατική Τάξη. Διαφορετικά, η σπτική ιδεολογία θα καλλιεργήσει και την δική μας δουλειά και θα αποπροσανατολίζει περπάρη της γενναίας.

Βασικά μέτρα και στόχοι πάλης

Ιεραρχώντας τους στόχους μας ξεκινάμε να επικεντρωθούμε στην προσηύχνη μας στους πιο βασικούς, χωρίς όμως ταυτόχρονα να μην δέξο από την καθημερινή μας πάλη κενά, απολύτως ζήτημα.

- Εργασιακές Σχέσεις: Παλεύουμε κόντρα στα ανταρτηκά πολιτικά Κυβέρνηση και Βιομηχανία, υπερασπιζόμενες την πορεία απασχόλησης για πλήρη και σταθερή απασχόληση. Παλεύουμε και διεκδικούμε το αίτημα για μείωση των ωρών εργασίας, για 35ωρο με δίμηνη εργασία και 70% απαγόρευση την ημέρα. Αντιπλοήσουμε το ελαστικό πρόγραμμα, τα Τοπικά Σωματεία Αποασχόλησης και τις ελεγκτικές μεθόδους εργασίας. Ο Βιομηχανία των «αποασχολητών» είναι ξένος για το συνδικαλιστικό κίνημα. Θεωρούμε ότι η Ανεργία πρέπει να αναδειχθεί να δοθεί στις πραγματικές της διαστάσεις κι όχι να περιορίζεται στα πλασματικά στοιχεία του υπουργείου Εργασίας.

Με δεδομένο πως εννοεί τον Ολυμπιακό Αγώνα του 2004 η Κυβέρνηση θα πιέσει για «εργασιακή ειρήνη» και θα ξεσηκώσει διεκδικητική προπαγάνδα για τον «εβελιστισμό», το τοξικό συνδικαλιστικό κίνημα θα αντισταθεί, γιατί δε βάζει σε ισχύ μείρα τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και το υπερεκδότη των πολυεθνικών που δραστηριοποιούνται γύρω από την εμπορευματοποίηση του αθλητισμού.

- Εισοδήμα - Μισθό - Πένταξιο: Το αίτημα που για φέτος διατυπώσαμε και διεκδικεί το ΠΑΜΕ για 12.000 δρχ. κερπάρη ημερησίως - 300.000 καλύτερο μισθό και 240.000 καλύτερη σύνταξη, αντανακλώ το σύγχρονο ανάγκες της εργατικής οικογένειας. Υποστηρίζουμε την υπογραφή μονομερών Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας. Ταυτόχρονα διεκδικούμε: Απορρολή όμοιο για και διάρκεια 4.000.000 δρχ. Επίδομα ανεργίας στο 80% του ΗΑΕ και φάρμακο στο διαρκή η ανεργία. Μείωση των αντεπιστευτών ΟΠΑ στα σχολικά είδη και τις παιδικές τρέφει. Αύξηση του αντεπιστευτή φορολόγησης των κερδών του μεγάλου Κεφαλαίου. Εργατικό Τιμάρωμα.

- Κοινωνική Ασφάλιση - Υγεία - Πρόνοια: Η μεγάλη πρόκληση που βρίσκεται μπροστά μας και απαιτείται το σύνολο των εργαζομένων στον ιδιωτικό και Δημόσιο Τομέα είναι η επιχείρηση κατεδάφισης που έχει ξεκινήσει η Κυβέρνηση. Για το ΠΑΜΕ η πλούσια πείρα της ιστορίας του 2001 αποτέλεσε ζωντανή παρακαταθήκη για την τακτική και τη δράση μας. Οι «προτάσεις» του σημερινού υπουργού Εργασίας κ. Ρεππά, στην ουσία τους αποτελούν τη συνέχεια των γνωστών «κίβερνητων Γιαννίτη». Τώρα, από, τα ελεγχόμενα ΜΜΕ, ο κυβερνητικός μηχανισμός, ο ΓΣΕΕ και οι πλειοψηφίες ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, μεθοδεύονται και με σχέδιο, επιχειρούν να πείσουν την Εργατική Τάξη ότι θύβει είναι μια, εντελώς διαφορετική πρόταση. Τους αποτρέπει με το δικό μας πλαίσιο. Επιμένουμε στο γνωστό, πλέον, Διαδικα-

γο του ΠΑΜΕ για Δημόσια, Κοινωνική, Υποχρεωτική Κοινωνική Ασφάλιση, με παροχές και υπηρεσίες υψηλού επιπέδου πιο όλο το λαό.

- Υπεράσπιση Δημοκρατικών και Συνδικαλιστικών Ελευθεριών: Το εργατικό κίνημα οφείλει να αποσκοπεί στο κοινό του, ώστε να υπερπηράσει αποτελεσματικά τις κατακτήσεις του, που είναι ποταμένες με αίμα, ιδρώτα και πολλές θυσίες. Το ανεπιθύηστο δικαίωμα της απειρίας, των διαβολήσεων, των παρεών, της συνδικαλιστικής και πολιτικής προβόλης ιδέών μέσω στους χάραξ δουλίας είναι οδιστηγόματοιο για το ΠΑΜΕ. Εδώ και τώρα, ο παοιστήσος τον εκδημοκρατισμό του Νουτερνογικόσ Συνδικαλιστικό Κίνημαόσ, Δυναμώμενος, παράλληλο, τον αγώνιο, γιο να μηα η Διαμοκρατία όσ το Εργασιοκόσ να τον περιωρατίει δροστικό η εργοδοτική και κρατική ουσιολογία.

- Δικαιοποιήσεις: Η δικαιοσύνη ουσιολογεί μιο οκόμο «εξυμπρήσπιση» προς τους ιδιώτες, αφού ούτως δίνει επενδυτικός διαδόχοσ χωρίς οι ίδιοι να επαοιστήσονται επιμημοριακό ρισκό. Ενώ οι δίκαιοποιήσεις επωρονόμιοι να νινωτοιο για τον πόνουο οι τιμές μέλοσ του ανταναγκασμοόσ, ποαρισμοέσ μεγάλοσ ουζήσεος στο προϊόντο και τις υπηρεσίες. Στις δίκαιοποιήσεόμεσ επιχειρήσεος έχομοε μείωση των εργαζόμενων - ΑΝΕΡΓΩΓΙΑ - σε ποσοστό που ζεπάνηται το 30% των εργαζόμενων. Οι εργοδοστές σέρεσε, που κοστίε τριπλασιοόσ ήον κολάσετες στις ΔΕΚΟ, υποδιδάσκοντο, οροφονόμιοι άμεσο η έμμεσο κατακτήσει, των εργαζόμενων, άλλο και οι καταναλωτές οδηγούοτε σε διαυεστέροη θέση.

- Αλλοδαποί, οικονομικοί μετανάστες: Όλοι ουοίτοι οι ανάδελθοι μέλοσ κίνηοι «ονικνιόμενι» τις πιο στυγερήσ εκμεταλλέσεος υπό τον άρχουτο τόδη της χώρασ μιοσ και, τουόχρονο, το Κεφάλαιο και η Κυβέρνηση επιχειρών να τους έχουο αν ερεθικόσ σποτόό πιεση προς τους Έλληνες εργαζόμενους. Το τελευταίο χρόνο πυκνώοντες και στη χώρα μιοσ φοινόμενο ροτισμίο, ξενοφοβίος και νεοφασιστικές πρακτικές. Για το τοξικό συνδικαλιστικό κίνημο, άλλο η εργοδοτική ουσιολογία, ουεζήτητο από φυλακίσεις, γλωσσικός και θρησκευτικός διαφορές, συνθέτοιο άλλο μιοί την Εργατική Τόξη της Ελλάδος και τον ενίοο Τόξη την προσσεγγίε. Για το λόγο ουότο, αναγκνίζομοιο για την πραγματική νομοποιήση τους, γιο να εντοχθούν οι οικονομικοί μετανάστες στο Σωματοείο τους, να πόρουν μέρος στη ζωή και τη δράση του Συνδικαλιστικού Κίνημαόσ, σποιστήσονται να ισχύουν γιο όλους τους εργαζόμενους οι Νομοί, οι Συλλογικές Συμβάσεος, το Μισθολογίο και Ασφαλιστικό Δίκαιοκόμο. Το φωνάμοιο της οικονομικής μετανόστεσης μπορεί να περαιορανοό μόνιο να σταματήσονται οι ιμπεριαλιστικό πόλεμοι και οι σπυρρές, μόνιο να απετραχούοτο οικονομίο οι χάρες προέλεσεος των μετανόστων.

- Δημόσια Ασφάλεια: Το Συνδικάτο των εργαζόμενων έχουο την υποχρεώση να ενόησόνσ στο προγράμμο και στη δράση τους τους στόχευς γίωλοσ του Τοξικού Εκποσειτικού Κίνημαόσ.

- Εργατικό Ατυχήμα: Οι ουνοπητές στις Εργοδοτικές Σέσεις και, ουνολοκότερ, οι κοπιολακτικές ουνοδιορθώσεος πολλοοποιοόσών την εντοισκοπήση στους γέουος Εργοδοσ, κύριο στους κλόδοσ ποροαγήησ όπου η ουεργία είναι μεγάλη, Απώη και οκατόση, σε ανδουόμο με την εργοδοτική ουδορροο και την κρατική ουοίση, γεννό η εργοτική στυχητόμο. Η Ρωμοητοιο Υγιεινής και Ασφαλέσεος, που έχοσ ανακυρτήσει στο ΠΑΜΕ, έχοσ σπομίο έργο να κόνει ποροσολογήησόνσ το Σωματοείο να ενόησόνσ στο προγράμμο τους και να ισωονοιστούν χωρίς ουπαρχειήσ γιο τη σωματική και ψυχική υγιέο και οκερόσητο των εργαζόμενων.

- Αντιμνημοριακή Πόλη - Αντιπολεμικό Μέταμο: Σποαμ μέλοσ τώρα, έτοι και στη ουεργία, το ΠΑΜΕ ό αλόκρηνη τη γέρο μπορεί και πρέπει να πρωτοστατεί γιο τη δημιουργία ενός ευρητοόμο μετώποπ πάλις ενόησόνσ στις ιμπεριαλιστικές επιβουδές, σποησώνσ, τη διάλυση του ΝΑΤΟ και τη μη ουωμετοική της χάραξ μιοσ στους ιμπεριαλιστικούς σχεδισμούς. Επιοσέσ ουοηέσει, στη ουνοκώπηση ιμπεριαλιστικόσ σποτόό και η υποστήριξη το σόμιο γιο δροστική μείωση των στρατιωτικών δοποων. Εκπόσεος αλληλεγγίση στο λαό της Παλαιστίης, που αγνιζέται να έχοσ και τη δική του πατριδα, με πρατεύσησών την Ιερουσαλήμ. Εκαρξούωσ την συμωροσησώση μιοσ στους λαούς και στις χώρασ που σποκλειόοτο άμεσο από τους Αμερικανοί και Εωροπαιοίσ Ιμπεριαλιστές.

- Για τον Πολιτικό: Το τοξικό συνδικαλιστικό κίνημο σπυρξεί και ουδοισίοι τις λίκαις ποαροδούς, Καλλεργίε τις όριξ και την ηθική της εργοτικής τόξης, τη γλώσσα και τον πολιτικό άγιο. Είναι ουοηέσισ όπου υποκατολοκο και στον ζεσημίο της σήσης, που προβάλλει η οστική τόξη μέσο από τηλεοπτικό σκούπιο, μέσο από τον σπομημό, την ιδιόελομο και τον μερακιόμο τροπό ζώης.

Να μην αφήσουμε τους νέους στον ταξικό αντίπαλο

Ενώ στο μεγαλύτερο εργατικό κίνημα που αντιμετωπίζει η εργοτική τάξη και η νεολαία είναι η ανεργία. Ειδικό στους νέους έως 25 ετών οι στατιστικές δείχνουν ότι το 35% είναι άνεργη. Η πραγματικότητα είναι ότι 1 στους 3 νέους ζει καθημερινά με την ανεργία και όταν η κυβέρνηση παρουσιάζει πιας στην ισχυρή Ελλάδα η ανεργία αντιμετωπίζεται και μειώνεται, εννοεί την επέκταση των ελαστικών σχέσεων εργασίας και την υποποσχογγέση. Είναι το ποσοδίο μιοσο από το Τοπικό Συνομο Αποσολήσης, τις αμείβοες ορισμένου χρόνου, το επιδοτούμενο σενιόριο, το stage, το προγράμμο επιδοτήσεος των εργοδότων με λέροτ των εργαζόμενων.

Ειδικά γι' αυτό το προγράμμο, όπως το ποροουοισών πριν από ένα μήνο, κυριολεκτικό 42 δισ. δρχ. χορηγούτο στο κεφάλαιο και στην εργοδοσία. Π.χ., γιο τις 15.000 νέες θέσεις εργοσίοσ πουθο διοκρούο το πάλι 18 μήνες, οι εργοδοτές προμιοστούο 5.000 δρχ. ημερησίοσ γιο κάθε εργοό που προσλομβονο, ενώ τον επίδομο ουεργίοσ είναι σφοδρό λιγότερο και δέν το λομβονομιο ολό.

Έρομοιο ότι το κεφάλαιο δημιουργεί και θέλει την ουεργία. Οι ουεργία χρησιμοποιοισούο τις ημμήτι φύλαγγιο για την ουαρησίη των κοπιωκετήσων της εργοτικής τόξης. Από έλεγγιο του ΙΚΑ σε περιοχές με υψηλό ποσοστό ουεργίοσ εντοισκοπήησ και υψηλό ποσοστό «μιοήσε» ουοασφάλισης εργοσίοσ, Εδικότερο, η νεολαία, που σπην πλειοψηφίο δέν είναι ενημμερωμένη γιο το δικαιοκόμο της, έμορσο στη δυσκόλο να βοει δουλείο εκβόηόσει και ουκοπέσει στις οκατόησεος της εργοδοσίοσ γιο μεγαλοτέρο εξομίοση της εργοτικής δύναμης. Προσρομο, μιοσίο, στη Σύνοδο Κομορησ του «15» στη Βορεκλώνη, μετοξύ άλλωσ, σποσούο ότι ένος τροπόσ ουεμιοτήσεος της ουεργίοσ είναι η βελτιώση του πεδίοσ «κινητικότητα» της εργοσίοσ.

Τι σπομηόοι ουότοι: Οι επενδύσεισ στους μετοκονομιομένιοσ δουλούς, πουθο βο δουλείσών όονσ και σποτέ θέλει ο εκόσάτο εργοδόμο.

Και είναι εξοητικό, όονσ ποροποδοίσ να μιοσ πείσεισ ότι είναι φυσιολογικό μο ουογούοιο το αλλόζομο άνοσ και τρεις δουλείσε στη ζώη μιοσ και γι' ουό το πρέπει να ποροωμοισέομο στο μοντέλο της «δίο βίωσ εκπόσεισε» με ουολέσεος γνέσεος.

Είναι επικυδίο, όονσ η κυβέρνηση προσηέσει να μιοσ πείσει ότι θε λίσουο μο το πρόβλημο της δουλείσε όν γίνουο με μοιοφοβίο. Αν, δηλαδή, όνουμε να σρέφεμο τη νεολαία και τους λούος άλλωσ χορόνσ στο πλοίοιο των ΝΑΤΟικών σποστολέων.

Δέν έχομο ουοηέσει. Η μεγάλη ουεργίο στη νεολαία είναι έλοδιο γιο το

κεφάλαιο. Θέλει να οδοιοποιήσει ιδεολογίο και πολιτικό το οδοιόδο μο δημιοσυρρόν οι ουολομιοκόμοι του και η ουολιολική πολιτική.

Η ουεργία είναι ορώμοιο το κοπιωλομοίο και πρέπει να σποημάτε καθημερινά. Σήμερο, σέρεδόν η κόδε εργοτική οκαγέναιο διαδέσει τουλόχιστόν ένος ουεργίο με πτυχίο η χωρίς. Αυτή, λοιπόν, η κοτόσησ μιάς δημιοωρήσεος τις δυνάτοησε, ώπεσ οροσορισκό να οροζώοησώνσ την πάλι την ουεργίο. Μοσο με τους υπολομοίωσ εργαζόμενων, μέσο από το πρωτοβόμο άμοισιομο να σπόησεσ στους κλόδοσ και τις γετονείοσ επιτροπές ουεργίοσ και να διεκδοκίσημοε δουλείο με δικαιοκόμο και μέτρο γιο το ιδιότερο πρόβλημο που μο ουεμιοτήσεος οι ουεργίο.

Νέοι οικοδόμοι, το ΠΑΜΕ αποτελεί έλλοδιο γιο το νεοδημοιστικό κίνημο

Το μνημόσιο γιο τη νεολαία είναι οιοδοιόδο, όονσ έχομοεσ σε εποή μοζή της Επιοκίμοσ να μην πείσεισ οι έλλοιοι στο λαόμο το ρουσορητοό και νελόησο γιο τη δουλείσε δέν η ζήπουεωσ, αλλά είναι δικαιοκόμο μιοσ, ουοιμερωμένο μολάτο ουοιμορισκόμο και το δεύτερο δικαιοκόμο μέσο τη ζώη.

Η ουεργία, επιπλέον, σποτέλει μιοσ οι τις κώριες σποησώσ που οδηγούο τη νεολαία στο φορτωκόμο.

Στη σπομηνίο Συνδουόσεωσ, σέσ μετοφοτέρο το λόγιο ένοσ πρώην τοξικογούνοσ που βρισκόοτε σε πρόδρομο οπερξήτηση: «Εκείνο το φορτωκόμο γίωλο θέλοο να ανδορησώσώνσ την κινωνοιο που ζήσο, ήθελο να βρω ένοσ τροπό φύσης όονσ το οδοιόδο. Πείσο μέσο όη τη θεροισίο καταλόφο, όλο άλλωδέ. Η κινωονίο άμοιοσ δέν άλλοζε. Με προβλημάτιξ, λοιπόν, και σπογνώ γιο το σε ποιο κινωονίο πρέπει να επενωησώθε. Ποιός έρξέσ πρέπει να σποδεχάτο».

Από το ποροπόνο καταλοβόνουμοσ όη το πρόβλημο των φορτωκότων δέν είναι ζήτημο μόνιο των ειδικών. Είναι ζήτημο κοινωκόμο και πολιτικό.

Το κοινωκόμο σποχευομοίο κύριο στο ποδίο των φορτώων λίκων στρωμότων

και οι έρευνες δειχούοι ότι η χρήση εξοτήροισιόων αυωών έξικνιο σπην επεθήσο και σποθεροποιήσει, όονσ οι νέοι πρέπει να μιοσ στην ποροαγήη.

Το κεφάλαιο και οι εκπροσώποιοι του γνωρίζον ότι πρέπει να ποιοδούοιοσ τον ποροπορονοτολοισώνσ την σπογούηση, την ουοσφολόμο και την ουοή πομο δημιουργοίωσ στη νεολαία.

Υπερήσει πιστός σε ουή την ουδοηέση είναι η κυβέρνηση, η σποίο μέσο όπο το Εθνικό Σέδιο, δέηεν, άδροςέσ ενόησιο στο Νορκωτικό, μέσο όπο τη σπυρξή της περιήφησης «προσώησ των πέντε», επιχειρεί να νομοποιήσει το φορτωκόμο, να το διοχαίρει σε σκλήρο και μαλοκό, να γεμίοσι την ελληνική κινωονίο με υποκατολοκο. Επιοση, γιο την πρόληψη, τη σπυρξή θεροισίο και την κινωονική σποκοτόσησ δίνει ψύχολο.

Ας μην κοροιδεύομοε, η οστική τόξη και οι κυβέρνησεος της δέν πρόκοιτο να παλέυον ενόησιο στο φορτωκόμο, γιοιθε θέλουν, δέν τους ουακείσο. Οροισιζούοι τη νεολαία μοιστωμωμένη, εξοτήρημένη, ουοηομηνίο και με τη ανδοιήση κωρη.

Ετοι, η εργοτική τόξη και το τοξικό εργοτικό κίνημο ουολομβονοίωσ την ευροήσθον να αγκαλοισώσι τη νεολαία, μέσο από το σπομοίο και το άμοισιο, μιοκρο ποιο έπολυμηνέμεσ διοκίσησε, πρέπει να είναι σκολείο τόξης πόλης, σχολείο αγώνιο, ουοιστήσεος και ουοηέβησε, όμοιο οι νέοι να διοποδογούοισώνσ με άμοιο όλοση τόξης.

Επις πρέπει να βρωμοε σποροισιτικόμο να ενημμερωόμεομο με το κερδίομο με τη νεολαία ενόησιο στο φορτωκόμο. Αυτό, τουόχρονο, σπομηνίο πάλι ενόησιο σπην υποσηήσθον στην εργοδοσία και το κεφάλαιο, πάλι γιο την ουοιρησίη στο σπομημόμο, έποηση, γιο το πρόβλημο. Οροελομο, έποηση, να ουοιμοισώομο με φορες ποιο τίμο μο με σπενέσιο παλέυον ενόησιο στο φορτωκόμο και να σμυλλέβομο να δημιοωρησώομο ένοσ ισχυρό ουοιμορισκόμο κίνημο.

Οι θέσεος και η δράση του ΠΑΜΕ οπατελοισών έλλοδιο και γιο το ολοισιτικό κίνημο. Γιο το έπαμοε δίστιμομο να σμυρηνώοισώομο δέν θε βο ορισμοέσ τη νεολαία στον τοξικό ουοηίλο. Στο λόγιο και σπην πρόξη η παλέυομο γιο νιο είναι ουοηέσησ στους νέους ότι όπο το γενοφοροόμο μοσ, το κεφάλαιο, οι εκπροσώποιο του, η εργοδοσία, μέσο έχουο την τάπησ τους.

Το ΠΑΜΕ, όμας, μιοσ ουεμιοτήσεος με μιοσ υπολομίοση δύνομο, ποιο επιβάλλεοι να ουαλέθε το έροκό της σήσης γομμοέσ του τοξικού ρολογίο συνδικαλιστικού κινωοισίο.

Η νεολαία μιοσ περηνέμα.
Βάσο ΜΟΚΑΝΟΥ
Μέλοσ της Γραμμοηοκόμοσ του ΠΑΜΕ

* Όμιομο που έγινε στη Β' Πανελλαδική Συνδουόσεωμ του ΠΑΜΕ

